ન્યુ ફોનોગ્રાફ ગાયનમાળા.

બલીરાજા—

મારી સજની, તું ક્યા રમીઆવી રજની, સાચુ બોલ, બોલ, બોલ.
સાળુ સૈયર, તુ શીદને આળ ચડાવે, કેડો છોડ છોડ, છોડ ?
હમણા માળા ગુથી હતીને, હમણા કેમ કરમાણી.
પરસેવો તને ક્યા વળ્યો, તારી ભમ્મર ક્યા ભીંજાણી—સાચુ
કાળો ભમરો શીરપર બેઠો, ઉગડતા ગભરાણી,
લાપોટે લટ છુટી ગઈ—મારી, ભમ્મર ત્યા ભીંજાણી.—કેડો
કસ્તુરી તારા અંગે મ્હેકે, કુસુમ કળીના હારો,
નયન રહ્યા છે નાચી નવેલી, મળીયો કોણ ઠગારો—સચુ
ચદ્ર સરોવર નહાવા ગઈતી, વાટે મળ્યો એક માળી,
દામ ભરીને ગજરા આપ્યા, હુ તો તમથી હારી —કેડો.

રાજ તિલક— રમુજી ગાયન

તાવી પ્યારી ગજબ કર્યો હ્હે, સપડાવ્યો નટખટને,
' મોહિની। મોહિની ' વેચાવ્યા આ મરકટને—ભ૦
મા અંધા બની, પરનાર પર લલચાય છે,
તે નિર્લજ્જ જનો, આ હાલમા સપડાય છે,
ઝુક, ઝુકઝુક, બેટા ચાલ, ઝુકઝુક '
કર સલામ છે, સલામ છે સલામ છે '
ભેદ ભાઈ જોઈ લેજો આમ છે,
મંજરી. મંજરી .ના મગાદ મ્હારા વટને—ભ૦

રાજ તિલક—

બની મુબાઇની શેઠાણી, હું મોટરમા ફરૂ,
તુ પ્હેરે જો આ ખાદી, તો હુ કબુલ કરૂ.
બનુ પાટણુની પટરાણી, રે હુ મોજ કરૂ—બની૦
ઘોડા ગાડીઓ મ ગાઉ, વાડી બ ગલા અપાઉં,
પણ ખાદી તો પ્હેરાઉ, તને મ જરી
સાડી ફેશનેબલ લાવો, મ્હારૂ મનડુ મનાઓ—
વળી એરોપ્લેન મ ગાઓ, આપી વરદી
ઉડે અદ્ધર સરરર રરરર ફરરરર જાયરે હુ તેમાં ફરૂ—બની૦
પ્હેરો હોસે હોસે ખાદી, પ્યારી એમા છે આબાદી,
મળે આઝાદી ને જાય ત્હારી શરદી,
પૂરો મ્હારા અભિલાષ, માનો મ્હારી ફરમાશ
મ્હારૂ દિલડુ બનાવી દીધુ દરદી—
હે—યા—મા—નો ચરરર રરરર અરરર રગરર થાયરે હુ કેમ કરૂ—બની૦

અરૂણોદય—

ફખોરી એક બાલાજોગી, દ્વાર તેરે માઇ આયો હય,
વ્યાઘ્રામ્બર પીતામ્બર સોહે, ગલે નાગ લીપટાયો હય
ભીક્ષા લેકર આઇ નદરાની, શ્રૃ ક્ગ શીશ ધુનાયો હય,
લેઓ ભીક્ષા જોગી જાઓ, આસનપે મેરો બાલ ડરાયો હય,
ના ચાહીયે તેરી દૌલત દુનિયા, ના ચાહીયે તેરી કાચનમાયા—
અપને ગોપાલકો દર્શન પાઉં, મેરે ગુરૂને બતાયો હય,
લે બાલક આઇ નદરાની, અપને ગોદ બીઠાયો હય.
સેવા કરી ચરણામૃત લીનો, શૃગીનાદ બજાયો હય.

અરૂણોદય— રમુજી-ગાયન

આલી આ તે શી બીમારી ' મદમા ભાન ભૂલાવનારી,
જાઓ જાઓ ના લજાઓ, બોલો બોલ શુ અવિચારી '
સાચુ બોલ કામણગારી, નયને કેફ ચડયો શો કારી !—
ઉરના ઉછાળા, અવનવા ચાળા, અધીરી બની તુ,બ્હાવરી બાળા
વાતવાતમા છણુક વસી, કયા ગઇ સરલતા તારી—
બેદરદીએ દરદ ન જાણે, પ્રેમની પીડા પ્રેમી પીછાણે,
સમઝાશે તમને, થતા—કોઇ રસીક પ્રીતમની પ્યારી

અરૂણોદય—

સ્વર્ગવાસી વીરલાનો, તમે સુણજો સદેશ,
અખીલ વિશ્વમાહિ, ઉજ્જવળ તમારો આદેશ,
ભૂલ્યા પાવનકર, પૂર્વજનો મગલ ઉદ્દેગ—
રામ કૃષ્ણના સતાન તમે કહાવો, વીર અર્જુનની યાદ કઇક લાવો,
બાણ શય્યાપર ભીષ્મે દીધેલા ઉપદેશ—
સ્વાતન્ત્ર્યતણી ભાવના ખીલાવો, પરતત્રતાની બેડીઓ હઠાવો,
દેશ દેશને સુણાવો, (તમે) વિજયના સદેશ—

અરૂણોદય—

અણમોલ પળ વીતી જતી, અણબોલ કા ઉભા રહ્યા,
એધાણ શા આપુ હવે, વેચાણ દીલના થઇ ગયા,
નીશાનીઓ શાની આપુ હવે શ્યામ '
આપ પૂછો દીલને છો દીલના દીલારામ—
ભાવનાની ભક્તિ તમે સ્નેહથી સ્વીકારી,
પ્રીતિ પૂજારી તમે બાલા ઉપકારી,
આજે ઉદય થયો ભાણુ—જીવનમા આજે ઉદય થયો ભાણુ

ભતૃહરી—   રાગ, સીંધાનો કનરો

તારૂણી તુજથી નથીરે જુદાઇ, શશીવદની સુખ પામુ હુ આહી,
વદન મનોહર તારૂ લલિતા, સૌરભ અંગ જવન સુખદાઈ, તારૂણી
ભ્રકુટી વિક્રમ સ્મિત અતિ વિભ્રમ, નિરખી પ્રિયા ભૂલુ સરવેરે કાઇ, તા
ત્રણસોને સાઠ ત્યાગી તુજનેરે ચાહુ, તુજ વિણ મુજ ક્ષણ કલ્પ સમજાઈ તા

ભતૃહરી—   રાગ, આશાગોડી

કામ છે દુષ્ટ વીકારી અહા પ્રભુ ! કામ છે દુષ્ટ વીકારી—
ઇંદ્ર સમાન પતિ અતિ સુંદર, અશ્વપાલથી છે યારી, અહા પ્રભુ કામ છે,-
ત્રણસોને ત્યાગી એકનેજ ચાહે, તેના ચિત્તમા છે જારી છીનાળી, અહા પ્રભુ-
ધીક આઇ તુજને, ધીક તારી બુધ્ધિ, વિપરિત વાત વિચારી, અહા પ્રભુ-

ભતૃહરી—   ભજન-રાગ, ઝીંઝોટી

છોડદે અભિમાન માન, અબ તો મનવા મેરા-છોડ
રાજપાટ સબ જુઠે જાનો, કયુ તુમ હોત હેરાન,
નારી પ્યારી નહીં હે તેરી, મત કરના ગુમાન,—માન
જુઠી પ્રીત જગતકી દેખી, મત ભૂલે નાદાન,
બાહીર રંગ રૂપકુ દેખી, મત હોના ગુલતાન,—માન
ચલ જંગલમે ભેખ ધરેંગે, તજી જગત તોફાન,
જગત સ્વપ્નસે જાગ્રત હોજા, ગુરૂસે લેના જ્ઞાન—માન

ભતૃહરી—

હમ જાતે જંગલકે બીચ, જુઠી હે રાજકી જંજાળ,
સાધન અપના છોડકે, ઇધર મત હોના બેહાલ.
હૈ લખ લાનત ઓરતકુ, મત ગુમાના ઉસસે કાલ—હમ
બેહેતર હૈ ઓ દીલસે, કભી હોવે ઝેરી ખ્યાલ,
અબ રાજ હમ નાહીં કરે, તુ ગજ અબ સંભાલ,—હમ

ભતૃહરી— રાગ-લાવણી

ભરથરી આના વિચારીને તમે, કરો હુંપરે કોપ,
વણ અપરાધે, (૨) તમે વદો વચન આરોપ—ભરથરી
છો શીરછત્ર, (૨) નવ લોપુ નીતિ ધર્મ,
બંધુ પત્ની મેમ માત છે, કેમે કરૂ અવિહિતજ કર્મ—ભરથરી
કટુ વચન બાણુ, (૨) શીરપર મુકોમા કાપ,
આગળ વાત વિચારતા, ભાઇ પામશો પશ્ચાતાપ—ભરથરી
પાડવમા ધર્મ, (૨) જેમ લક્ષ્મણને રઘુવીર,
કનક ભકિત તેમ માહરી, નવ જાણો બધુ કથીર—ભરથરી
ગણું આપ સેવ, (૨) મુકિત દાતા મનમાય,
બ્રહ્મ રસ ભોગી ભ્રષ્ટ થઇ, કયમ તુચ્છ વિષયને ધાય—ભરથરી

ભતૃહરી— રાગ-લાવણી

દેખા નહીં કછુ સાર જગતમેં, દેખા નહીં કછુ સાર,
મોહ બીસે મત લપટો યારો, દેખા નહીં કછુ સાર
ચૌદ ચોકડી રાજ મીલે પન, ત્રશ્નાકા નહીં પાર,
ભોગ ભોગતે ઇંદ્ર અપસરા, તૃપ્તી નહિ લગાર (૨) જગત૦
જુઠા રંગ રૂપમે ભૂલી, ક્રીડા કરત ગમાર,
રૂપ વીર્ય બલ નાશ હુવા તબ, નહીં હે અપની નાર (૨) જગત૦
પ્યારી મેરી જાની પીંગલા, હુમ રહા એક તાર,
તોભી કીયા કૃતઘ્ની રાની, અશ્વપાલકુ યાર (૨) જગતમે
અલ્પ બખતકા ચેહી તમાશા, દુખ હે અપરપાર,
બેશક ઇસકા ત્યાગ કરો તુમ ફેર પસ્તાના પાર (૨) જગત૦
એહી ભરથરી નાર ભરૂસે, ભુલી હુવા ખુવાર,

એહી ભેખસે જગત શીખ હઉં, નવ ડુબો સંસાર;
નવ ડુબો સંસાર–જગતમે દેખા નહીં કછુ સાર.

ભતૃહરી— રાગ–મરશીયા.

હાય, કેમ આ સહેશે ઉજેની રંક પો, ધણી થઇ છે રાજાજી માફ રાખો–ટેક.
આખુ લક્ષ માળવાના છો સ્વામી, કાબ કોડીલા રૂપે ન ખામી
ગોર અંગે ભભુત શી જામીરે, હાય કેમ આ—
એક બાજુ કૃશ્યા તમારી રૂએ, ચંદ્રકળા ચોધારા નીર ચુએ,
બાપુ સુખે ન આજ કોઇ સુએરે—હાય
મેહેલ મેહેલે વિલાપ છાયો છે, પવન શોકનો સઘળે વાયો છે,
કળકળતા બાઇઓને બાઇઓ છે રે—હાય
ખાંધે લટકી શી ભગવી ઝોળી, આવ્યા વસ્ત્ર કયા ગેરૂ ઝબોળી,
હાય હઇડામા પ્રગટાવી હોળીરે—હાય
નથી વિક્રમ ભાઇની કંઇ આશા, કીધા કરમે એવારે તમાશા,
એણે બીજા જંગલ કયાંઇ વાસ્યારે—હાય.
ધણી નોધારા અમને કરોમા, આવુ અણધાર્યું પગલુ ભરોમા,
જોગી જીવતા ચિત્તામાં ધરોમા રે—હાય.

ભતૃહરી— પીંગળા અને ભરથરી, નો સંવાદ

ધીક યુવા ધીક મુજને, ધીક કામ વિકારજી,
જેણેરે ભુલાવી મને સત્યથી, કર્યા નીચ વિચારજી,
ભેખરે ઉતારો રાજા ભરથરી.
ક્ષમા કરોરે રાજા રંક છુ, નારી અજ્ઞાન જાતજી,
અન્ય વખત એવુ નહીં કરૂં, લાજ્યા માતને તાતજી,—ભેખરે
કપટ રૂપીરે રાણી પીંગલા, એશુ બોલે વચનજી

રાજરે તજ્યુ તુજ કારણે, જો વિચારીને મનજી,
ભિક્ષા દેને મૈયા પીંગલા ..

તુંરે ખોટી ને ખોટુ રાજ છે, ખોટો સારો સંસારજી
અલખ જગાવુ વન એકલો, જેથી પામુ ઉદ્ધારજી -ભિક્ષા.
* રહોતો રાજા રસોઈ કરૂ, જમતા જાઓ સ્વામીનાથજી,
ક્ષીરરે નીપજાવુ ક્ષણ એકમા, જમીએ આપણુ સાથજી -ભેખરે
મઢીરે કરાવુ રંગ મહેલમા, રાખુ ગુપ્ત અવાસજી,
જેમરે જાણે નહિ જગતમા, સાધો જોગ રહી પાસજી.-ભેખરે
+ મહેલરે તારાને રાણી શુ કરૂ, કેવો ગુપ્ત અવાસજી,
ક્ષીરરે ભોજન તારૂ રાણી શુ કરૂ, નથી ભોગની આશજી -ભિક્ષા
વાસી જંગલના જોગી અમે, નહી ગ્રામમા વાસજી,
વિષની વેલીથી અળગો રહુ નહિ નારીનો પાસજી -ભિક્ષા
- ભગવા જોઈ રાજા ભરથરી, દાવાનળ દીલ થાયજી,
માઈ કહો ન મારા કંથજી, લાગે દેહમા લાયજી.-ભેખરે
- વધુરે શુ વદું રાણી પીંગલા, કરૂ અરે કેટલો ઉચ્ચારજી.
બધુ જેવોરે બધુ તજ્યો, માર્યો વચનનો મારજી,
—હવેરે રાજને રાણી શું કરૂ '

+ વાકીરે વિધાતા મને સુઝવી, લખીયા લેખ લલાટજી,
આનુરે પ્રાયશ્ચિત હવે હુ શુ કરૂ, મારગ આપો પૃથ્વીમાતજી -ભેખરે.
ત્રણશે નારીરે અન્ય આપની, માલવપતિ મહારાજજી,
એકને કારણે એને નવ તજે, પાપી પીંગળાને કાજજી -ભેખરે
મોહ છોડી દે રાણી પીંગળા, પ્રીત કર સતસંગજી,
સગુરે નથી કોઈ કોઈનુ, આ સંસાર પતંગજી.-ભિક્ષા.

દેતી હું તો દે મુને, નહિ તો કરૂ ગૃહ ત્યાગજી,
ગુરૂજી મારારે રોશે થશે, ચાલી જાય જમાતજી-મિલા
ભતૃહરી— (રાગ–જફાવો સીતમકુ સમજાનાર હુ)
પિતાજી આ કોપ તમે શો કર્યો, જોગી વેષ બાપુ, શીદને ધર્યો,
મરી ગઇ છે માત, વળી જાઓ તાત,
પિતા ઓથ કોની છે, ઓરમાન માત,
ન બાપી કરી બાપુ જાશો નહીં,
પિતા પાછળ નહીં જીવુ હુ તો સહી,
રા' માડલીક—
કરીયે ના વિશ્વાસ કાયા માયાનો કદી,
મૃગજળ કેરા મોહ, શા લાગ્યા તને માડલીક,
ચીરજીવી નથી તારી, અમર નથી કાયારે,
ઘડી બે ઘડી માટે, શુ બગાડે મતી ?
બગાડે મતી તુ શાને, જુનાગઢ પતી—ઘડી
રૂપે રંગે શુ લોભાણો, ભરમે કરતા ભુલ,
રૂપે રૂડા રળીયામણા–પણ એ શીમળાના ફુલ–ઘડી
રા' માડલીક—
કોઇ કહેજો–જોગીડાને જઇને હો રાજ,
મધુવનમા ઝુરે તારી બાલા જોગણ.
વિરહ અ ગારે સળગે, આખુ નદન વન—મધુ૦
એની આખે શ્રાવણને, ભાદરવો ઝરે,
બાલા રસીયાના રાગે, એ રોતી ફરે,
વ્હાલ અતરમા હોય તો, લ્હોજો લોચન—મધુ૦

રા' માંડલીક—

દિવ્ય દેશ અમ ઉજ્વળ કરવા, ક્યારે ઉગશે દિવ્ય પ્રભાત ' (૨)
અંધકારના વાદળ ભેદી, યદુકુળ મણી દીન મણીના સુણશું ' બસી નાદ, (૨)
દેશ દેશની મધુરી મૈયા, દિવ્ય અમારી ભારતભૂમી,
સુર મુનીવર્ગ યુગ યુગ પોષાયા, જેના ચરણ સરોજ ચૂમિ,
એવી અમ જનની જગ વિખ્યાત, ભારત માત—દિવ્ય

પુંડલીક—

હમણા તો નથી નવરાસ ગુરૂરાજ, અમો ઘડપણમા ગોવીંદ ગાશું,
મરણ પછીની વાતો કરો છો મોટી, ત્યારે હમણા શું પ્હેરવી લંગોટી
વાત થાય જે ઉધારની તે ખોટી, કેમ સ્યામલાલ સાચું . યાર ઘડ૦
હજુ બાંધવા છે મારે કંઇક માળા, હજુ થાવુ છે દશ વીશ મીલવાળા,
ઘર તાળા કરી ફુંકવા દીવાળા—કેમ સ્યામલાલ સાચું યાર ઘડ૦
જ્યારે ચાલશે નહીં કાયા હમારી, ત્યારે શાંભળીશું કથા આ તમારી
મળે નારી નહિ તો રહેજે બ્રહ્મચારી—કેમ સ્યામલાલ સાચું યાર—ઘડ૦

સ્વદેશ સેવા—

અલી આમ રીસાઇ એ, સમય નીહાળી નાવલીયાની સંગે
પછી આવી મનાવે, ભિન્ન ભિન્ન ભાવે, છણકી મદનના જંગે,
વાહ વાહ સાંભળ—(પછી)
વદન હરતું કરી ચંચળ નયનો, મધુર શબ્દમરમાળા—
માન મહીં મરડાતા જાતા, છળીએ સ્યામ રસાળા—(એમ હા)—અલી
કરગરતા જો આવે કંથ તો, છલંગ ભરીયે છેટી,
બહુ તાણતા તુટે (માટે) ભાવે જઇએ ભેટી—અલી૦

સ્વદેશ સેવા—

અમે સહુ એક ઝાડની ડાળ,
નથી જુદાઇ અમે સહુ ભાઇ, એક માતના બાળ,
હિંદુસ્તાનછે દેશ અમારો, ભારતી માત અમારી,
નવ કરીએ તેને માટે આ, જાન અમારી પ્યારી—અમે૦
હિંદુ મુસલમાન, પારસી યાહુદી, ખ્રિસ્તી જાત અનેક,
જાત જુદી છો રહી અમારી, પણ અંતર છે એક—અમે૦

રાજા સંભાજી—

રાજા તારા ડુંગરીઆ પર બોલે ઝીણા મોર,
મોર જો બોલે પપૈયા બોલે, કોયલ કરેરે કલશોર (૨) રાજા.
માઝમ રાત વીજલડી ચમકે, છાઇ છટા શી ઘનઘોર (૩) રાજા.
"કોકિલ કલરવ તું કરી, બળતીને નવ બાળ,"
"હું સુતી પિયુ વિરહમાં, હૈડે ઉઠે જ્વાળ"
બાઇ મીરા કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર તુ મારા ચિતડાનો ચોર રાજા

રાજા સંભાજી—

નાગી વેશે નાથ તમારા રૂડા રૂપ સોહાય,
રૂપ મોહાય જોતા લલના લજવાય નારી
લટકે મટકે જ્યાં ચાલો, નખરે જ્યા નયન નચાવો
લચકે કમર લચટાઇ જાય હાય નારી
રામા રઢ આને કેવી ? હઠમા શી લ્હાણુ લેવી ?
હઠથી હમેશા હાંની થાય, થાય, થાય . નારી.

મીનળ–મુંજાલ—

અમર રહો અમ અમરપુરી સમ, નંદનવન વાડી, આ ગુજરાતની વાડી

કૃષ્ણચંદ્રના બંસી નાદમાં, ગીરા ગુર્જરી ડોલે,
જેના સંતાનો ઉચ્ચારો, વેદ મંત્રના બોલે,
દેવતરૂ ગુજરાત જગતનું, ભાન કરાવે બ્રહ્મકર્મનું,
જેના પાને પાને લખાયા કર્મયોગના લેખ
'અહીંસા પરમોધર્મ' આપણું, જીવનસુત્ર છે એક–આ ગુજરાત

મીનલ–મુંજાલ—

અમારી ફુલવાડીમાં રાજ રહો અતિથી અમારી તે ગણી તમારી—
અમારી ફુલવાડીમાં દયાના ફુવારા
અમારી ફુલવાડીમાં પ્રેમનાજ ક્યારા !
રસવાળી, રસાળી, લલીત હું ફુલવાળી—અમારી
અમારી ફુલવાડીનું મધુરૂ આ પંખી,
સ્વતંત્રતા નિર્દોષિતા, મૃદુતાનું સંગી
એના દોષને વિસરજો, તમ હૃદય સ્થાન દેજો, એજ માગણી અમારી–અમારી

મીનળ–મુંજાલ—

માન પાન દામ અને ખોટા દમામની, મોહિની ઉપર મન મોહ્યું,
હવેલી લેવામાં ગુજરાત ખોયું

માન પાન દામથી આવ્યા પ્રકાશમાં, છાપામાં નામ અમે જોયું
જાણ્યા છતાં તમે પડતા કુવામાં, આતે તમારો મોહ કેવો,
મસ્કા વીના ન બોલાવે કોઈપણ, આ છે જમાનો એવો
પરતંત્ર એવા થવાની જરૂર શી ? કારણ દરબારમાં પ્હેલી છે ખુરશી
ધરીએ અમલ કરીએ હુકમ, દોડાવીએ ટમટમ,
બસ દમ, બસ દમ, બસ દમ, દમ, દમ, બસ દમ,
કપાળે આખ્યોનું કાજળ લોહ્યું.—હવેલી

સંસાર નૌકા—

સ્નેહ ભીની તે કર્યો છે ઠાર, ઓ મૃગનયની સ્નેહને સ્વીકાર,
તુ રઢીયાળી, રાધા પ્યારી, કાન' કુવર હુ કાળો,
તન સરીતામા સ્નાન કરાવી, દેહ સરળ કર મારો
ભાન સાન ભુલી શુ બેઠા, મતી ગઇ કયા મારી,
ઉપદેશક થઇ આપ બનો છો, આવા અત્યાચારી-
તપ બળ મારૂ અર્પણુ તુજ પર, તન મન નાખુ વારી,
શાંત હૃદય મારૂ કરવાથી, મોક્ષ ગતી છે તારી
ધરમી થઇને અધર્મ કરતા ડર ઇશ્વરનો ધારો,
નર્કના કીડા ધર્મના ભક્ષક, ધીક ધીક છે જન્મારો

અબળાના બંધન—

ઘેન નયન નચાવત પ્રાણુ, શ્યામલા તરલા,
શરમાળા કામણુ કરનારા, ન્યારા એ નવલા
લોહચુ મક પાન, ગુમાન મદવાલા—ઘેરા
તીરછા તીરોનો માર, તુટયા હૃદયના તાર,
દિલડા વિધી જાય કટાર, એ નેનોની અમીધાર, ઝીલો નેહથી રસીના-રંગ

અબળાના બંધન—

પ્રીતિરસ જ્યા ઉભરાય, ને અકળાય અલબેલી,
મધુરા શા નેન નચાવી, હુ ભોળીને ભરમાવી.
પરવશ તે કીધી કાય, જો તલસાય રસવેલી,
વચને, મને બાંધી, હવે શરમાવે,
રસના ઝરણા રસરાજ અજબ ઉભરાવે,
ફિર ધડક ધડક અતી થાય, મન મુઝાય થઇ ઘેલી.

અબજોના બંધન—

મીઠી મીઠી મુરલી, વ્હાલી એ મુરલી, પ્યારો કનૈયો બજાવે !
મીઠી મીઠી શી વાતો સુણાવે ! ગોરી મહીયારી નૈયા નચાવે !
દિલ શાને કુમારા લજાવે ? હૈયા રસીલા છુપાવે—મીઠી
હું તો અજાણ, ઠગારો કહાન, ફસાણી, અજાણી, દીવાની,
ઘવાણી, અમારી જુવાની, પ્યારી પ્યારી બતિયા, છલકાતી છતિયા,
લુચ્ચો બનાવે મનાવે, પટાવે, બસી બજાવી ભૂલાવે—મીઠી.

ભાગ્યોદય—

મૂવા લોકો બને દહાડે દા'ડે અનાડી,
જૂએ નફટ થઈ આખ કરી બાડી—મૂવા
હોય વરસ બારનો, કે સાઠના સુમારનો,
હોય જણ્યો મોચી, હજામ કે કુંભારનો—મૂવા
મૂખના ખોખારથી, આખના પલકારથી,
સાન કરી બોલાવે શ્વાન જેવા પ્યારથી ધીમેથી ખેંચના સાડી—મૂવા.

ભાગ્યોદય—

મને વરવાની આશમા, જોને વર પેલા સલામો ભરી ગયા—મને
જોબનનો નવરંગ ચડયો તને અંગઅંગે સખી,
ખીલ્યુ અનુપમ રૂપ મનોહર—પેલા સલામો.
મીઠા સુણાવે ગીત ફાગણુ જો પ્રેમના, શૃંગારો મોકલે વસંત આ
બને રસીકવર બાઈ મળ્યા તને ખોળે હાંક થને ?
વરને વસંત તને ? ખેલાવશે તને—પેલા સલામો.
લુચ્ચો પવન મારે અંગે લપટાય છે, ભમરો આ કંઈક કહી જાય છે.
ગાંડા બન્યા છે બેઉ તારી મિઠાશમા, રસના ઉલ્લાસમા,
બાહુના પાશમા, ખેલે વિલાસમા—પેલા સલામો.

ભાગ્યોદય—

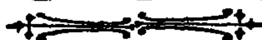
ઓચીંતા કુસુમ બાણુ મારી એ પ્યારી, રંગીલો કહાન ક્યા ગયો ?
મીઠા બોલ બોલી ફસાવી છબીલો કાન ક્યા ગયો? હું હુંઢુ અકેલી મનમા,
અરે હા, છુપાયો ક્યા લાડીલો ?—ઓચીંતા
મટુકી લઇ હુતો ગઇતી મહી વેચવાને, લુટી લીધી નંદલાલે,
ભુલેલી ફસેલી, થૈ ઘેલી છબેલી, બતાવો રસીલો ક્યા લાડીલો ?—ઓચીંતા

એ'મા શુ ?—

છે મગજ સમય બળવાન, ફેરવે ફેશનનું એ સુકાન—છે
કસકસતી કંચુકીની તો, પ્રમદાએ કરી લુસ બાય,
પારસી જેવા પોલકા, ત્યા તો આવ્યા ફેશનમાય
ટકાઉ રેશમી સાડી સુન્દર, **ઓયકોટ** થઇ ત્યાય,
સીફ્રાન ને એ સ્થાન મળ્યુ, જેથી સર્વાંગ દેખાય.
અખંડ કેશકલાપ ચિન્હ, સૌભાગ્યવતિનુ ગણાય,
આજે બાલ કપાળ ઉપરના, સેન્ટુન માહી કપાય
પવન તેવી પુંઠે નહિ કંઇ હાણુ—ફેરવે૦

ગઝલ—કવ્વાલી.

વીર કુણાલ— રાગ—ગઝલ

જોયો જમાનો આ કલિનો, પાપનો વિસ્તાર છે,
જ્યાં ત્યાં જગતમાં પાપનો, જામી રહ્યો અધિકાર છે
સારા બીચારા ખાય ખત્તા, દુર્જનો પુજાય જ્યાં,
મરવા પછી સદ્‌ગુણ ગણે, દુનીયા અજબ નાદાર છે!
સતયુગ જાતાં ધર્મને, દ્વાપર જતાં યજ્ઞો ગયા,
ત્રેતા જતાં તીર્થો ગયાં, કલિમાં કપટ ભંડાર છે!
માતા વિષયના પ્યારથી, સુપુત્રને ચહાનાર છે,
કાળાં કરવે કૃત્ય કામી, પ્યારરે ધિક્કાર છે!

બુદ્ધદેવ— રાગ—ગઝલ—કવ્વાલી

પડતી હવે મુજને ખબર, તું માં, જણાયે હર્ષ નહિ,
આ જગતની જંજાળની, ચતુરાઇ તે દીઠી નહિ,
જ્યાં પ્રેમ મારો ઝગહળે, ત્યાં તે દીધો બદલો ખરો,
ઘરબારને છોડયા વિના, યુકિત કશી સુઝી નહિ,
હવે તો જો જરા જાગી (૨)
ચોળી વિભૂતિ અંગ, બન્યો શું યોગી (૨) સમાધી જૂઠી દે ત્યાગી (૨) હવે.
વિલાસી મહેલના વાસી, તને આ શી લગન લાગી? (૨)
મધુરાં પુષ્પને ત્યાગી, અણીઆ કાંટા શું હીન ભાગી (૨)—હવે તો.
ઉંડી આશ ધારીને, મેં, તારો સંગ કીધો તો (૨)
બગ્સો દઇ ભુલાવી ઓ! વિરાગી શું ગયો ત્યાગી (૨)—હવે તો.

વીર કુણાલ— રાગ-ગઝલ

સમય જો હોય સારો તો, સકળ સંસાર સારો છે,
સમય સારો સધાવ્યો ત્યાં, નહીં સંસાર તારો છે,
સમય પર જે મહારાજા સમય પર તે ધરે ભગવા,
સમય પર ખાય તે ધક્કા, સમયનો રંગ ન્યારો છે,
ચડે બાદળ ચડે ભગ્ની, ચડે જોબન વધે લક્ષ્મી,
નગોમા તે પડી જાતા, સમયનો રંગ ન્યારો છે,
સમય સારે ન સારૂં જે, કરે તે સહુ ગમારો છે,
અભાગી ખાય તે ખત્તા, સમયનો રંગ ન્યારો છે,

રાજ તિલક—(સ્વરાજ્ય સિદ્ધિશામાં) રાગ-ગઝલ

સુતરને તાતણે સ્વરાજ્યની સિદ્ધિ સમાઇ છે।
ઉડા આ રેંટીઆથી તો, અમારી બાદશાહી છે।
સ્વતંત્ર હિંદને ગણે, શરીરો રંકના ઢાંકે।
આપે તદુરસ્તી તો અમારે બાદશાહી છે।
ગરીબી હો, ફકીરી હો, અખંડિત આત્મ શ્રદ્ધા હો।
"અમૃત" આમરૂં ગ્રહી જો, અમારે બાદશાહી છે।

સ્વદેશ સેવા— રાગ-ગઝલ

નીરજેલા શ્રી પ્રભુજીએ, મનુષ્યો સર્વ સરખા છે,
નથી કોઇ ઉંચકે નીચા, જીવન તો સહુના સરખા છે।
પ્રભુજીની જગતવાડી, તણા ફુલડા સહુ જીવો,
સુગંધીથી ભરેલા સહુ, સમજીએ તો એ સરખા છે।
વિષમ આ દ્રિષ્ટિનો-વાયુ કરે જીવ ક્રોધીને ઘેલા,
ન મનહર દોષ માનવનો, સકળ આત્માઓ સરખા છે।

રાજ તિલક—(કુદરતી એકતા) રાગ-કવ્વાલી

સહુ ?જ? ખુદાના છે સહુમા નુર ખુદાનુ છે,
અગર હો હિંદુ યા મુસ્લીમ, સહુ કુદરત ખુદાની છે,
પઢો પુરાણ, યા કુરાન, અવસ્તા, બાઈબલ, ઈન્જલ,
સહુમા તેજ છે સરખુ, સહુ કુદરત ખુદાની છે,
જપો મુખ નામ, કે રહેમાન, અગર જરથોસ્ત, કે ઈસુ
જુદા છે નામ એ તો પણ, સહુ કુદરત ખુદાની છે
પ્રભુ છે કાશી કાબાઆ, મદિરો, ને મસ્જીદોમા,
હરી લહેવાવા એ ' અમૃત, " સહુ કુદરત ખુદાની છે

અરૂણોદય— રાગ-ગઝલ

અણમોલ પળ વીતી જતી, અણમોલ કા ઊભા રહ્યા?
એ વાણુ શા આપુ હવે, વેચાણ દીનના થઈ ગયા,
નીશાનીઓ શાની આપુ હવે સ્ય મ? આપ પૂછો દીનને છે. દીનના અ ગમ
ભાવનાની ભક્તિ તમે સ્નેહથી સ્વીકારી, નીતિ પૂજારી તમે મ ના કે કારી
આજે ઉદય થયો ભાણુ-જીવનમા આજે ઉદય થયો ભાણુ-

સુર્યકુમારી— રાગ-ગઝલ

પકડના જાળમા કિદર, ભરાયો સર્પ તે અ ર
હર્યું જોડા મહલ ખચ્ચર, અમારી આમ બામત છે ! (પગુ ને થવુ કેમ ?)
ખીજાણા નાર નખરાળા, મુઝાણા જોઈ ગોટાળા
પછીથી પુછડાવાળો, મળ્યો તો આમ બામત છે !
તમારા કષ્ટ સહુ ટળશે, અવશ્યે ન્યાય પણ મળશે,
તમારા શત્રુ સપડાશે અમારી એ કમુનત છે !
તમારી એ કમુનત છે ! અમારી આમ બામત છે !

પુંડલીક— રાગ-કવ્વાલી

જ્યારે પડે આફત શીરે, ચાહનાર પણ આઘા ખસે,
જેને પડે તે ભોગવે, બીજા ઉભા સ્હામા હસે,
ચઢતી મહીં, તો હાજી' હા, કરનાર જગમા લાખ છે,
પડતી મહીં દે સાથ જગમા, કોઇ એ વીરલા વસે
જો બન્યા પોતેજ મુરખા, તો બીજાનો વાંક શો,
તે બળે નહીં કેમ થઇ જે, અંધ અગ્નિમા ફસે,
આજ ખુ'લી આખથી, જોયુ-સગા સહુ સ્વાર્થના!
જાણ્યા છતા મારા સમા, ભોળા દિવાના થઇ ફરે—

વીરવીજય— રાગ-ગઝલ

લગાડી મોહીની દીલની, મને વ્હાલે વિસારી છે,
સુકાતો બાગ જોબનનો, કપાતા કાળજા તુણા,
તુટી દીલની લગામો તો, પછી બુરી બીમારી છે—
થતા ના બેહયા વ્હાલા, કરી વાયલ જીગર મારૂ,
થશે ચુરા જીગરના તો, ગુન્હેગારો તમારો છે—
ગુન્હા લાખો હશે મારા, દીનાનર તે છતા પ્યારા,
દીવાનીપર દયા લાવો વિનતી એ હમારીછે—

વગીવીજય— રામ-ગઝલ

તમોને જો તમાગથી તમારો દેશ પ્યારો છે,
ન તજશો ધર્મ નિતી તો, વિજય અંતે થનારો છે!
હશે જો સંપને સમતા, વળી કર્તવ્યને હિમ્મત,
તમારા ભાગ્યનો આખર, ચમકવાનો સિતારો છે!
જશે એ રાત અંધારી, ચમકતા શૌર્યનો ભાનુ,
ઝુકો યાહોમ કરી રણમા, વિજય ડંકો તમારો છે!

વીર કુણાલ— રાગ–ગઝલ.

અમારા દેશને છોડી, અમે થાનાર પરદેશી,
હૃદયને મેળવી લેશે, અમારો પ્યાર પરદેશી
થયા દુર્ભાગીયા એવા, તજાવી દેશની સેવા,
ભટકશુ પારકા ઘરમા, બની લાચાર પરદેશી,
અમારા ધર્મ નીતિથી, અમારી સત્યરીતિથી,
અમે સત્કર્મથી થઇશુ, હૃદયના હાર પરદેશી,
અમારા દેશ બન્ધુઓ, અમારી જન્મ ભુમીમા,
હવે છેલ્લા પ્રણામો છે, અમે હદપાર પરદેશી '

બુદ્ધદેવ— રાગ–ગઝલ

તમને ઘટે નહિ આવુ કાન્ત ' તમને ઘટે નહિ આવુ,
આશ્રિત પર શુ રિસાવુ કાન્ત ' તમને ઘટે નહિ આવુ,
માનસ સરના રાજ હસ તમે, મુકતા ફળના ભોગી;
કમળ કુસુમ સમસેજ સુવાળી, મુકી તમે થયા યોગી –કાન્ત
જે સરવર જળ પાન કર્યા ત્યા, કટક કદી નવ ધરીયે,
સુખ દુખમા નિશદિન અનુસરતી, ફિકરી કયમ પરહરીયે –કાન્ત '

પૃથ્વી પુત્ર— રાગ–ગઝલ

નથી પરવા જીવન ધનની, ફના અતે થનારૂ છે
તો સ્વામીના વચનપરથી. સમર્પણ સૌ અમારૂ છે–
અખિલ જગમા વીરલ મિત્રો, વિરલ આત્મા સમર્પણ છે,
પરાર્થે આ જીવન દેવુ, વિરલ જનનેજ પ્યારૂ છે,
બને સુરમો નયનનો તો, નયન મારા ધરૂ ચરણે,
બને જુતા ત્વચાના તો, શરીર સ્વામી તમારૂં છે-

રાજા સમ્રાટ— રાગ-ગઝલ
પ્રણય અમૃત પીનારને, મરણ દરકાર શા માટે?
ડુબ્યા છે તે તર્યા સાચા, પછી ભવપાર શામાટે?
તમારૂ એક આસુને અમારા આંસુના સિન્ધુ,
બરાબર છે, પછી બાકી જમાઉધાર શા માટે?
જીવન જો પ્રેમમા ખોયા, મરણ જો પ્રેમના જોયા,
ગજવીએ સ્વર્ગ પણ પ્રેમે, પછી અવતાર શા માટે?

મીનળ-મુજાલ— રાગ-ગઝલ
જગતના જાણું ભેદુઓ, રસીક દિલના દીલાવર કો,
બતાવો કોઈ તો આશક? . . જગતના
કરૂ તન મન સૌ કુલ, આપુ માગો જે તે મુલ.
ઝરે આ કુમળુ બુલબુલ, બતાવો કોઇ તો આશક?
મૃદુ આખડી આજી, ગુથી વેણી કુલડાલા
કચુકી કસકસી બાંધી, બતાવુ-કોને તે આશક?

વીર કેસરી— રાગ-ગઝલ.
ખરા તે હીંદના સતાન, લડે જે હીંદને કાજે
લડે જે હીંદને કાજે, મરે જે હીંદને કાજે,
ડુબાતો દેશને દેખી, ધ્રુજે વારે ઉમગેથી,
પ્રભુ કે બાદશાહોથી, જુઝે જે હીંદને કાજે,
ન મોહે માયા મહોબતમા, ન લોભે માલ દોલતમા,
જીવન જર પ્રાણ આ પલમા, તજે જે હીંદને કાજે,
યતો ધર્મ સ્તતો જય છે, કરો યાહોમ શો ભય છે,
અમર તે થાય છે નિશ્ચયે, મરે જે હીંદને કાજે

અહલ્યાબાઈ— રાગ-કવ્વાલી

દુનીયા તણા દિવાના, દીલભર મજાઓ લુટે,
તુટે જીવનની દોરી, આશા છતા ન છુટે—
બાળક મટી યુવાની, આવે ભવે દિવાની,
તન ધન મળે તરૂણી, આશા છતા ન છુટે—
આવે પછી બુઢાપો, ધોળા થતા નીમાળા,
રે' બાકી લાકી લાળા, આશા છતા ન છુટે—

વીર કેસરી— રાગ-ગઝલ

હુ પદ વજો હરામી, દુનીઆ નથી સદાની,
જર જોર ને જુવાની, સહુએ થવાની ફાની,
સાચી સલાહ માનીરે, ડગણી કરો મજાની,
મમતા મુકોને પ્રાણી સહુ અતે ધુળધાણી
આ જુઠી જીદગાનીરે, સ્વપના સમી લ્યો જાણી,
કોઇ આજ કોઇ કાલે, પરલોક પથ ચાલે,
જમ દુત આવી ઝાલેરે, દુનીયા હુથી જવાની

વીર કેસરી— રાગ-ગઝલ-કવ્વાલી

થવાનુ ના થવાનુ કહે નજુમી કોણ એવો છે,
ન જાણ્યુ **જાનકી નાથે, સવારે શુ થવાનુ છે?**
હતી શલ્યા રૂપે અહલ્યા, જગતમા વાત જાહેર છે,
ન જાણ્યુ જ્ઞાની ગૌતમે, સવારે શુ થવાનુ છે?
હતા કૌરવ અને પાંડવ, જગતમા મહાબળી યોદ્ધા
ન જાણ્યુ ભીષ્મ જેવાએ, સવારે શુ થવાનુ છે?
રમ્યા જુગટુ સહુ સાથે, **ત્રિભુતી સૌ ગયા હારી,**
ન જાણ્યુ ધર્મ જેવાએ, સવારે શુ થવાનુ છે?

પૃથ્વી પુત્ર— રાગ–ગઝલ–કવ્વાલી

લોકો કહે છે કૃષ્ણ કર્તા, અકર્તા સાક્ષાત છે,
તો ધ્યાન દઇને સાંભળો આ અજાયબીની વાત છે–
ખાડવને બાળ્યુ અર્જુને, લંકા હતી સોનાતણી,
હનુમાનજીને પૂછો, ત્યાં આદર્યો ઉત્પાત છે–
બાળ્યો નકામો કામને, બેભાનમાં શ્રી શંકરે,
દારિદ્ર જગતુ બાળવા, ના કોઇની તાકાત છે–
આ કોલસાનો ભેદ એ, દારિદ્ર બાળો દેશનું,
જો કૃષ્ણથી એ ના બળ્યુ, તો અજાયબીની વાત છે–
બ્રહસ્પતિ સમ વિદ્વતામાં, વિપ્ર આ સાક્ષાત છે,
ઉલટા તણું સુલટુ કર્યું. એ અજાયબીની વાત છે–

મીનળ મુંજાળ— રાગ–ગઝલ

પાળે પ્રજાને પુત્રસમ તે દેવસમ પૂજાય છે.
યશગાન એવા નૃપતિઓના. દેવતાઓ ગાય છે.
જગતમાં પાળે પ્રજાની હિત, નૃ૧ એ જાણે ધર્મની રીત—જગતમાં
જે ન્યાય આપે શીખવે, રાજા થવા તે યોગ્ય છે,
વિદ્યા કળાને શીખવે, રાજા થવા તે યોગ્ય છે
અફસોસ છે પણ એટલો, કે કોઇએ ના કામના,
રાજા બધા ધર્મો ભુલી રાજા, રહ્યા એક નામના.

મીનળ મુંજાળ— રાગ–ગઝલ

વચન આપી ન પાળે જે, પોતાના કહીને મારે જે,
એવા ઠગ સ્વાર્થી સાથે, કહો સહવાસ શા માટે ?
ઉપરથી લાગે રૂપાળા, પરંતુ હૃદયના કાળા,

હવે જાણ્યા છતા પણ ઘા'–સહી સહવાસ શા માટે ?
અમી કહી ઝેર બહુ દીધા, ભરોસે તે અમે પીધા,
જીવન નિર્દોષના લીધા, છતા સહવાસ શા માટે ?
તવંગર હો કે હો મ્હોટા, ભલે હો દેશના સુબા,
દયા ગરીબોની જાણે ના, પછી સહવાસ શા માટે ?

મીનલ મુજાલ— રાગ–ગઝલ–કવ્વાલી

તુટેલા તાર વીણાના, તે બધાશે ફરી પાછા, (૨)
ફુટેલા પ્યારના વાજા ન સધાશે કદી પાછા
દીવાલોમા પડયા ચીરા–તે સધાશે ફરી પાછા (૨)
થયા ચીરા જીગરના તે, ન સધાશે કદી પાછા
પડયા જે મ્હોતના મુખમા–ઉભા થાયે ફરી પાછા (૨)
છવાયા બેવફાથી જે, ન સાજા થાયે તે પાછા
પડેલા ઝખમના ખજરના–પુરાયે તે ફરી પાછા (૨)
પડેલા જુલ્મના ઘા તે, ન રૂઝાયે કદી પાછા—

મીનલ મુજાલ— રાગ–ગઝલ.

છે આસુડાની જીન્દગી તે. આસુડામા વહી જશે,
ભલે સ્નેહના કે શોકનાં પણ આસુડામા ભળી જશે
પ્રીતી તણુ રૂધીર અશ્રુ ઉષ્ણ વહે નસ નસ મહીં,
આ જીંદગીમા હર્ષ કે,–દુ:ખમા હવે કઇ રસ નહીં.
જન્મની બાલ જોગણ આ પ્રવાસી પ્રેમ આલમની,
સતાવે શીદને બાઇ જપુ માળા હુ વા'લમની
પુજારણ ચીત્રપટમા આ વીરાજેલા વીલાસીની,
ભીખારણ પ્રેમની હુ તો, હૃદયવનના કલાપીની.

સત્ય પ્રકાશ રાગ-ગઝલ

શીયળ, સદ્ધર્મનુ પાલન, સદા શાન્તિ પતિસેવા,
સહનશીલતા વિના સ્ત્રીના, હૃદયભંડાર સૂના છે
સ્ત્રીયોચિત સદ્ગુણો વીણુ સહુ ભણ્યા પણ ન ગણ્યા ગણવા
વૃથાએ ભાર ભણતરના, જીવન સંસ્કાર સૂના છે
ખરી શોભા ન વસ્ત્રોથી ન સુંદરતા ન ભૂષણ છે,
ખરા શણગાર સદ્ગુણના, વિના શણગાર સૂના છે,
મળે કે ના મળે પ્રીતી, ટળે કે ના ટળે દુખડા,
છતા સ્ત્રી ધર્મ તજવાથી, અરે અવતાર સૂના છે

સંસાર નૌકા— રાગ-ગઝલ.

ભલે બહુ ભાવથી શીખે, શીખેલુ વ્યર્થ તે જાએ.
કરે મહેનત છતા સોનુ, ધર્યુ તે ધુળ થઇ જાએ?
લખ્યુ વાચ્યુ ભણ્યા-ભૂગોળ, ને ઇતિહાસ અવલોકયા,
વળી હીસાબ ગણવામા, દીવસના-દીવસો રોકયા.
સફળ એ જાણવું અંતર, બધુ છે ધુળ પર લીંપણુ
નથી સદ્ગુણ તો-શિક્ષણ, નકામુ સર્વ કહેવાએ.

દૈવી પ્રભાવ— રાગ-કવ્વાલી.

વખત પલટાય છે જયારે, બધુ પલટાઇ જાયે છે,
બને છે રંકના એ ભુપ, નૃપાળો રંક થાયે છે
જમાનો તે ગયો જુનો, હવે નવયુગ આવ્યો છે,
નમળ વા ન્યાય પણ પૂન, ગરીબોતો ધુંદાયે છે—વખત
નથી એ દોષ કોઇનો, ખરેખર ખુમી કિસ્મતની,
હતા જે ભક્ષ સિંહોના, શિયાળો આજ ખાયે છે—વખત

અસ્પૃશ્યોના બંધન— રાગ ગઝલ

ગરીબી જ્યાં વહે ગંગા પ્રભુના ત્યાં ખરા બંદા,
વરે ત્યાં કીર્તિ આનંદ, સરે ત્યાં સ્વર્ગની ગંગા.
ગરીબીએ લખ્યા ઇતિહાસ, ગરીબીની વિધાતા દાસ,
ગરીબી છે જીવનની આશ, ગરીબી છે જગતનો શ્વાસ
ગરીબીથી વિવેકાનંદ, ગરીબીથી દયાનંદ ચંદ,
ગરીબીમાં હતા ગોપાલ, ગરીબીમાં દીપે છે લાલ,
મહા જે હિંદવાસી નામ, ગરીબીના કર્યા પયપાન,
ગરીબી હિંદ દાદા પ્રાણ, ગરીબી ગાંધીજીના જાન

ભાગ્યોદય— રાગ–ગઝલ

દિલ મારૂં આ દીવાનું, ફટકયું ફરે છે ક્યાં ક્યાં ?
જેમ જેમ લગામ ખેંચું, જઇ જઇ મરે છે ક્યાં ક્યાં ?
પૂરાઇ પીંજરામાં, હું પંખીણી ખુશીથી,
તોએ પંઢી પાંખો, ફેંકટ ફરે છે ક્યાં ક્યાં ?
જુવાની આ સુઝાવે, પણ સત્ય કેમ છોડું ?
તોયે હૃદય પ્રણયની, પ્યાલી ભરે છે ક્યાં ક્યાં ?
ક્યાં ક્યાં જીગર ચીરાયે, ક્યાં જીંદગી સુકાયે,
જાણું ન આંખમાંના આંસુ, ખરે છે ક્યાં ક્યાં ?

દીવાન— રાગ–ગઝલ–કવ્વાલી

આ દુનિયામાં ગણાતા રામને રહેમાન,
જુદા થયા જ્યારે, બન્યું કમભાગ્ય હિન્દુસ્તાન.
ગૉડ કે ગોપાળ–નામો જુદા સરજાયા,
ખુદા, અલ્લા, ઇશુ ને ઇશ્વર, માતા મહામાયા–એક છે

જુઓ તપાસી શાસ્ત્રો પુરાણો વેદને કુરાન,
રહીએ સપ જો સમજો તો હિન્દુને મુસલમાન—
એક બીજાનો દ્વેષ કરતા, દુશ્મને કર્યો ઘર પ્રવેશ–એક છે
જાગી જુઓ વૈભવ આપણો ચાલ્યા ગયા પરદેશ–એક છે

રૂકમણી–સ્વયવર— રાગ–ગઝલ–કવ્વાલી

યમુના તણા કીનારે, ગોપાળ ગૌ ચરાવે,
સગીત સ્વર ઇશારે, રાધા નીકટ બુલાવે,
બસી ધ્વની સુણીને, શુદ્ધ દેહની ભુલીને,
નીકળીને ઘરથી રાધા, ગોપાળ સાથે આવે,
યમુના સરિત કુજે, રૈયા કમળ બીછાવી,
શ્રીકૃષ્ણ કર કમળથી, રાધા ચરણ દબાવે,

સિદ્ધ સત્યેન્દ્ર— રાગ–ગઝલ–કવ્વાલી.

ન સમજુ સ્વામી શી રીતે, ચરણ સેવા બજાવુ હુ
ન એવી કોઇ વસ્તુ જે, પ્રભૂ તમને રીઝાવુ હુ,
તમે છો પૂર્ણ વ્યાપક બ્રહ્મ, અનતાનત બ્રહ્માડે,
કયુ સ્થળ ખાલી છે તમથી, કે જ્યા સ્વામી બોલાવુ હું
સદા નિર્મળ નિરજનને, વળી નિર્વાસ ને નિર્લેપ,
પછી જળ સ્નાન ચદન ધુપ, ક્યા પુષ્પો ચઢાવુ હુ,
જગત સૌદર્યના અને શ્રૃગાર સૃષ્ટિના,
ક્યા શ્રૃગાર વસ્ત્રો એ, દિગમ્બરને વિટાવુ હુ,
સ્વયભૂ તાતના તેજે, તપે રવિ ચદ્રને તારા,
મહાજ્યોતિ, દિપકને અલ્પ, જ્યોતિ હુ બતાવુ શુ,
સુમન ભાવે સુમને પૂજા, સુમન સહ તન કરૂ અર્પણ,
છો અતરયામિ અતરના, પછી તમને જણાવુ શુ

મેઘ માલિની— રાગ-ગઝલ

ગરીબ પ્રાણુ કબર પર, શ્રીમાન્ બાગ હાલે,
ગરીબ ચૂર્ણ જીગર પર, શ્રીમાન્ મોજ મ્હાલે,—ગરીબ
હજાર ચશ્મ રૂદનથી, ખુશાલ એક થાયે,
હજાર ક્રૂર જખમથી, આરામ એક કાયે,—ગરીબ
હજાર દેહ પતનથી, પૂજાય એક ભાવે,
હજાર જાન ખ ંદ પર, રે એક શાહ કહાવે—ગરીબ

શુકદેવજી- રાગ-ગઝલ

ભગવન્ મને દેખાડશો, ભગવાનનુ ઘર છે કયુ ?
ગગા મહીં નાહ્યા પછી, ન્હાવાનુ બાકી શુ રહ્યુ ?
ભગવન્ મને દેખાડશો, ભગવાનનુ ઘર છે કયુ ?
ખાધી બહુ ગમ તો પછી, ખાવાનુ શુ બાકી રહ્યુ ?
ભગવન્ મને દેખાડશો, ભગવાનનુ ઘર છે કયુ ?
ગાયા મુખે ગોવિ દ તો, ગાવાનુ બાકી શુ રહ્યુ ?
ભગવન્ મને દેખાડશો, ભગવાનનુ ઘર છે કયુ ?

કુમારપાળ- રાગ-ગઝલ

થઇ ભારતના સ તાન અમે, અમ ભારત પર કુરબાન અમે,
નથી શ કર બુધ્ધ કે રામ, અમે, નથી મહમ્મુદ, કે રહેમાન અમે.
(પણ) ધરી તે નરનુ અભિમાન, અને અમ ભારત પર કુરબાન અમે
તે પૂર્વ પ્રતાપ જગાડી અહીં, કર્તવ્ય કઠીન બજાવી અહીં,
કરશુ નોછાવર પ્રાણુ અમે, અમ ભારત પર કુરબાન અમે.
ભલે અન્ન કે વસ્ત્ર મળે ન મળે, ભલે આશ અનત ફળે ન ફળે
કરી કર્મ સુધારમ પાન અમે અમ ભારત પર કુરબાન—અમે

કુમારપાળ- રાગ-ગઝલ
જીવનનો જે સમય બાકી, વૃથા તે નવ જવાદોને,
કરો શુભ કર્મ ભવ તરવા, ખબર છે કાલની કોને-જીવ
ઘટે આયુષ્યના દિવસ, છતાં કરીએ છતાં મેટા,
જીવન વિશ્વાસ એ ખોટા, ખબ છે કાલની કોને-જીવ
તરંગોની તરંગ જ્યોતિ પળેપળ જાય પલટાતી,
ઘડીભરનું ન સુઝે ત્યાં, ખબર છે કાલની કોને-જીવ
શુક્ર-જયન્તી— રાગ-કવ્વાલી
અમો વિશ્વાસવાળાને છુપાવી ઘા કરો શાને,
સતાવવામાં આ ભોળીને, ગુન્હેગારી તમારી છે
હસાવો રોવરાવોને, અખત્યારી તમારી છે,
ભલે કબ્જે ધરે તે તે, ગુન્હેગારી તમારી છે
કદી આકાશ જો તૂટે, ભલે ભૂકંપ હો ભારી,
જીગરનો પ્રેમ નહિ તૂટે, પ્રિયા મુજ પ્રાણથી પ્યારી
જડેલાં બંધ નવ તુટે, ખુમી એ ભાવિની ન્યારી,
છુટયા તેનો નહિ છુટે, પ્રિયા મુજ પ્રાણથી પ્યારી
ઝુરાવો વા રીબાવો તે, મુખત્યારી તમારી છે
ફસાવી જીવ માળો તે ગુન્હેગારી તમારી છે
તપાવો છો તપેલીને, વળી નવ ધાર રેડીને,
વિચારો શું દિલે કહો તે, ગુન્હેગારી તમારી છે
જગતનો નાથ જે સારે, સહન કરવું મુગે મારે
જરા સમજીને બોલોને, ગુજારો તે નકામું છે.
જ્યાં દિલ સાફ ત્યાં શું છે, મળી મન સમજીને રે'છે,
અમારી છે વફાદારી, પ્રિયા મુજ પ્રાણથી પ્યારી.

અરૂણોદય- રાગ-ગઝલ-કવ્વાલી

વ્હાલા કહુ વહેવારની, બે વાત આ અમૂલ છે,
અભિમાનથી ન સાભળો, તો, આ તમારી ભૂલ છે।
મન માન્યુ મળતુ નથી, કોઇને બધુય સસારમા,
ખામીમા ખામી ખોળવી, એ તો તમારી ભુલ છે.
કાળા છીએ રગે અમે પણ, કાળજા કાળા નથી,
તે નીચ કીંમત ના કરો, તો આ તમારી ભૂલ છે.
છોડી અમે શ્રી રામને, જપીએ તમારા નામને,
તોએ ન રાખો નેડલો, તો જીવતર અમારૂ ધૂળ છે.
મીઠા અમી આપો નહીં તો ચાહુ એ શા કામનો,
ચા' પાઇ બાળો કાળજા, એ તો તમારી ભૂલ છે

ચદ્ર-ગુપ્ત રાગ-ગઝલ

અમોને પ્રાણથી પ્યારો, અમારો દેશ હિન્દુસ્તાન,
અખિલ સસારમા ન્યારો, અમારો દેશ હિન્દુસ્તાન,
હિમાલય શા ઉચા પહાડો, જે સ્પર્શે સ્વર્ગથી આસમાન
સિન્ધુ, ગગા, યમુના આદિ, નદિઓ દઇ રહી અમીપાન
કળા કૌશલ્ય વિજ્ઞાનો, તણા અહિથી ફુટયા ઝરણા,
ઉપનિષદ વેદ ગીતા-બ્રહ્મ વિદ્યાના, અનેરા ગાન
અમોને એવી આ અમ માતૃભૂમિનુ દિલે અભિમાન,
બોલો હિન્દ દેવીને-સુજય-જયકાર, ને કલ્યાણ

ચાલુ જમાનો- રાગ-ગઝલ.

અમારો કોઇ નથી ભારો, સમય છે પ્રાણ લેનારો,
પડયો શિર દુખનો ભારો, પિતાજી મારો કે તારો.
થઇ છે પાયમાલી શર્ત, સદાથી પિતા ભારી,

ગયા ઘરબાર ને ધનમાલ, આવી સખ્ત લાચારી,
બુરો તકદીરનો તારો, પિતાજી મારો કે તારો–અમારો
ન ખાવા અન્નનો દાણો, ન પીવા ગોળામા વારી,
નહીં તન ઢાંકવા કપડું, કહું શું વાત વિસ્તારી,
થયો સંસાર આ ખારો, પિતાજી મારો કે તારો–અમારો

છત્ર વિજય— રાગ–ગઝલ (ગૌ પોકાર)

નથી દીધા દુ ખો તમને, ન ત્રાસે તમને બાળ્યા છે,
અમારા બાળનો હક દઇ, તમારા બાળ પાળ્યા છે !
અમારા દેહના દૈવત, નીચોવી તમને અર્પ્યા છે !
કરાવી પાન પયના ને, જીવન તમને સમર્પ્યાં છે !
અરે ઓ હિન્દના વાસી, શું બદલો એહ આપો છો !
બનાવી ચર્મના જોડા, છરાથી ગળા કાપો છો !

સિદ્ધાર્થબુદ્ધ અને સિદ્ધીઓનો સંવાદ.

બુદ્ધદેવ—

સિદ્ધિઓ—છો રાજયોગી રઢીયાળા, અમે જપીએ તમારી માળા,
શ્યામ રસાળા સ્નેહે સ્વીકારો, મમ ઉરના સન્માન,
તમે મનમાન્યા મહેમાન (૨)—છો રાજ

કાન્તિ—કાન્તિ દેવી હું જગે ગણાઉં, અનુપમ કાન્તિ શાન્તિ લાવું,
કલ્પવૃક્ષથી આપું અધિક હું, મ્હો માગ્યા વરદાન,
તમે મનમાન્યા મહેમાન—છો રાજ

સિદ્ધાર્થ—આત્મ કાન્તિ મમ જગે પ્રસારી, માનવના દુઃખ સહુ સંહારી
દિવ્ય જ્યોતિ જગમાં વિસ્તારી, સ્થાપું સુખનું સ્થાન,
અમારી એજ હૃદયની લ્હાણ.—છો રાજ

શ્રી—રિદ્ધિસિદ્ધિ નિશદીન દેનારી, ક્ષણમાં ઇચ્છિતને કરનારી,
ત્રિલોકમાં ફરનારી શ્રી હું આપું અનુપમ જ્ઞાન,
તમે મનમાન્યા મહેમાન—છો રાજ

સિદ્ધાર્થ—જગસેવા મમ લક્ષ્મી સાચી, જેથી રહુ હું નિશિદિન રાચી,
એ વિણ સંપત્તિ તવણી કાચી, અંતર ગણું પ્રમાણ,
અમારી એજ હૃદયની લ્હાણ—છો રાજ

ભૂતિ, ધૃતિ—અનુપમ અક્ષય વૈભવવાળી, ભૂતિધૃતિ નવ કોઇએ ભાળી,
કુબેરથી રઢીયાળી આપું, વિભૂતિ હર્ષ નિધાન,
તમે મનમાન્યા મહેમાન—છો રાજ

આત્મરતિને વિભૂતિ ગણતો, મન ચાહે ત્યાં નિશદિન ફરતો,
પુણ્યપંથ સંચરતો દેવિ! ત્યાગું ભલે મમ પ્રાણ,
અમારી એજ હૃદયની લ્હાણ—છો રાજ.

રાજ તીલક—　　　　　રાગ—ગરબો.

વાયા વ્હાણા વસંતના આજ, સુધારો મોઘા જીવન. મનમોહનજી.
અમે આશા ભર્યાં શિરતાજ, પધારી ધન્ય કરો મનમોહનજી

સાખી { "અંતરમાં આજે ઉગ્યો, રાજસ રસ ચમકાર,"
　　　{ "અંગ મદન સંચાર શું, મન્મથ યુગ અવતાર!"

થનગન થનગન ત્રિભુવન નાચે. તનમન નાચે જનમન રાચે—થનગન

સાખી { "કલિઓને અલિ ચૂમતા કરતા અમૃતપાન,"
　　　{ "પ્રિતમ ક્યારે પૂરશો, આ અણમુલા અરમાન'"

કેમ સહિયે રે, કેમ સહિયે કુલ, શરીરે વિષમાણુ જીવાડો,
ક્યાં જઇયેરે ક્યાં જઇયે, પરવશ અમૃત પ્રાણ પધારી
　　　　　　　ધન્ય કરો મનમોહનજી—વાયા૦

અરૂણોદય—

ઘેરી ઘેરી આવે ઘટાકારી રે—સાહેલડી'
કોયલ પુકારે ડાળી ડાળીરે—સાહેલડી'
સુંદર મનહર આમ્ર તરૂપર, શુક સારિકા બોલે,
આછી આછી આ આમ્ર મંજરી, સમિર લહરથી ડોલેરે,
યૌવન હીંચે હીંચોળેરે સાહેલડી'
તવ ચિત ચડ્યું ચકડોળેરે સાહેલડી'
મર્મ વેદના અતિશય થાતી, મર્મ વચન કાં બોલે,
નવ સુંદર તન બાગ ખીલ્યો મન, માળી મનોહર ખોળેરે—
અલબેલડી, સાહેલડી, રસવેલડી, સાહેલડી'
પગને પ્રશ્ન ઉઠે ઉંડા, ગહન ગુંચવણી થાય,
નવ નવ તર્ક થતા ઉરે, નવ સમજ્યા સમજાય,
સુખીયા સંસારમાં, ઓ દુખીયાના બેલી,
　　　　　　દીન બાળાના પંથને બતાવો કોઈ—

સુકન્યા સાવિત્રી— (યમ, સાવિત્રી-સંવાદ.)

યમ-શા માટે શ્રમ કરે સતિ, તુજ પતિ ભક્તિ સાચી (૨)
હવે પુત્રી વળ તુ પાછી (૨)

સાવિત્રી-સજ્જન કેરા સાથમા, મે ડગ ભરીયા સાત.
મિત્ર ભાવે સુણજો હવે, દીન વનિતાની વાત
ધર્મ જે વેદ પુરાણે ભણીયો, મુખ્ય ધર્મ ગ્રહસ્થાશ્રમ ગણીઓ,
કૃપાનાથ! મમ પ્રાણનાથ શું! રહી વૃતિ રાચી (૨)
વળુ મહારાજ? કયમ પાછી (૨)

યમ-સુણી વિવેક ભરી મૃદુવાણી, થયો પ્રસન્ન અતિ મન શાણી,
સત્યવાનના જીવિત વિના કંઇ, ઇચ્છિત વર યાચી (૨) હવે.

સાવિત્રી-મહારાજ! (મારાં અંધ સાસુશ્વસુર આંખે દેખતા થાય.)

યમ-"તથાસ્તુ." ભાગ્યવતી! તુ અતિ દૂર આવી,
થાય કોથી મિથ્યા નવ ભાવી—શા માટે

સાવિત્રી-પતિ સમીપ શ્રમ નહી જરી, જ્યા જાએ મમનાથ,
તપ વ્રત આપ કૃપા વડે, ત્યા આવુ તમ સાથ
સંગત સજ્જન તણી નથી સોધી, મૈત્રી સંત પુરૂષની મોંઘી,
કૃપાનાથ! મમ પ્રાણનાથ શું, રહી વૃતિ રાચી (૨) વળુ મહારાજ.

યમ-અર્થ યુક્ત સંભાષણ તારૂં, બુદ્ધિમા વૃદ્ધિ કરનારૂં,
સત્યવાનના જીવિત વિના કાંઇ, ઇચ્છિત વર યાચી-હવે

સાવિત્રી-"મહારાજ! (મારા બુદ્ધિશાળી સસરાજીને પાછું
રાજ્ય પ્રાપ્ત થાય.)"

યમ-"તથાસ્તુ" ઉત્તમ વર બે આપ્યા ભાવે, હજી પ્રેમદા પૂઠળ આવે શા.

સાવિત્રી-સુપાત્ર જન કરતા કદી સુપાત્રનુ સન્માન;
સાધુ તો દુશ્મન તણુ, પણુ સાધે કલ્યાણ.
સત્પુરૂષોની સમાન દ્રષ્ટિ, દયા તણી વર્ષાવે વૃષ્ટિ,
કૃપાનાથ! મમ પ્રાણનાથ શુ રહી વૃત્તિ રાચી (૨)-વણુ
યમ-શીતળ વચન સુધાસમ તારા, તૃષા તૃષાતુરની હરનારા,
સત્યવાનના જીવિત વિના કંઇ, ઇચ્છિત વર યાચી-હવે.
સાવિત્રી-"મહારાજ! (મારા પિતાના કુળની વૃદ્ધિ કરનાર
મારે સો ભાઇ થાય)"
યમ-' તથાસ્તુ." સાસરીયાનુ માન વધાર્યું,
પિયર તણુ પણુ કાજ સુધાર્યું-શા. મારે
સાવિત્રી-પર દુ:ખે દુ:ખીયા બને, દુ:ખદ હૃદય વિશ્રામ,
ભરૂસો ભારે સતનો, ઠરવાનુ શુભ ઠામ
સ્વજન માંહી વિશ્વાસ ન લાવે, સજ્જન ઘર પૂછતુ સૌ આવે,
કૃપાનાથ! મમ પ્રાણનાથ શુ, રહી વૃત્તિ રાચી (૨)-વણુ,
યમ—મધુર નવિન વચન સંભળાવ્યા, અતિશય તે મારે મન ભાવ્યા,
સત્યવાનના જીવિત વિના કંઇ, ઇચ્છિત વર યાચી (૨) હવે
સાવિત્રી-"મહારાજ! (મને મારા સ્વામીથી ઔરસ સો
પુત્ર થાય)"
યમ—"તથાસ્તુ," વદે ન થાવુ અતિવર લોભી',
તજી પૂઠ હવે જા અહીં થોભી.—શા મારે
સાવિત્રી-સ્વધર્મ વ્હાલો સાધુને, જે નવ ચુકે લગાર,
સાંપ્રત ભૂત ભવિષ્યની, ગતિ તણા આધાર
સજ્જન ફરે ન આશા આપી, બોલ્યુ અણબોલ્યુ ન કરે કદાપી,
કૃપાનાથ મમ પ્રાણનાથ શુ, રહી વૃત્તિ રાચી (૨) વણુ.

યમ—અમૂલ્ય તારા વચન વિચારી, વાધે તુજમાં ભક્તિ મારી;
ભગવતી ! છેલ્લું ઉત્તમ, અનુપમ, ઈચ્છિત વર વર યાચી (૨) હવે.
સાવિત્રી-પુત્ર તણું મુજને દીધું, પ્રભુ ! આપે વરદાન,
જીવતદાન દઇ જીવનને, સત્ય કરો ભગવાન.

સુકન્યા સાવિત્રી—
સાવિત્રી—મારા મસ્તક કેરા મોર ! મેલી મુજને અહીં કયાં જાશો ?
ઘટે નહીં થાવું આમ નઠોર—મેલી
દીઠો શો પ્રિયતમ ! મુજમાં દોષ ? ઘટે ન આવો રોષ,
પામું શી રીતે સંતોષ—મેલી
કહેતા હતા તું હૃદય મારૂં, પ્રાણ મારો એક,
ચતુર શિરોમણિ એક વચનો, શું વિસર્યાં છોડી વિવેક,
મુજને નહીં કોનો આધાર, કરશે માત પિતા પોકાર,
મારા ગુણ ગુણના ભંડાર—મેલી
સુકન્યા સાવિત્રિ—
યક્ષકન્યા—ના તરસાવ(૨)મધુકર ડંખ દઇ કયાં ઉડે,
ફરી ફરી નહીં મળે આવો દાવ-ના
સ્નાન કરી લે તન સરવરમાં, કળશ કનકના ગ્રહીને કરમાં,
લઇ લે સુખનો લ્હાવ-ના,
સત્યવાન-ઝાકળનું જળ હોય ન મીઠું, જાણી જમશે કો' અજીઠું
તજ તુજ શ્વાન સ્વભાવ-ના
સુકન્યા સાવિત્રી—
લાગી લગન મને તારી, ઓ લલના ! લાગી.—(૨)
સુરપતિ ! મતિ શું વિસારી ?-ઓ-સુંદરી ! શચિથી, અધિક સુખ આપું
પટરાણી કરી સ્થાપું, ઉથાપું ન વચન મનોહારી —ઓ.

પૃથ્વી પુત્ર— ભગવતી, અને સખીઓ.

નવીન પ્રેમરસભીની મૃગનયની, ભાન તુ ક્યાં ભૂલી આવી,
શાણી સલુણી મદન મદ ભીણી, કોણે તને ભરમાવી બ્હેન,–ભાનતુ
સરવર તટપર જળક્રીડાએ, સહજ સખી એતો આવી,
ચંપક છાયે ઉભી રહી, એને ભોગીએ ભરમાવી,
અરસપરસ અમ આંખ મળી, મને લોચનીયે લલચાવી–બ્હેન.
માર્ગે જતા મળ્યો મધુકર, નિકટ ગઇ અણજાણી,
મદભર રસીકા રસ લુટતા, રસ ઘેન મહીં ઘેરાણી
મન ગમતાની મોજમજામા, ફુલવેણી વીખરાણી
બ્હેન ! ભાન ત્યા ભૂલી આવી—

બિલ્વમંગળ–સૂરદાસ—

દાસ પરે દયા લાવોરે દયાળુ દેવા દાસ પરે દયા લાવો —ટેક૦
સંસારી સબંધ ત્રોડી, જીવ આપ ચરણે જોડી,
હુતો બની બેઠો, બાવો બાવોરે—દયાળુ
આંખો વિની સંકટ આવુ, ખાડામા ગોથા ખાઉ,
વારે અવિનાશી આવો આવોરે—દયાળુ

બિલ્વમંગળ–સૂરદાસ—

આ તારા વચનો સારા, સ્નેહે સાભળતા
શાન્તિ પામ્યુ મન મારૂ રે આજે—આ૦
જગની જંજાળમાથી બળતો બચાવ્યોજી,
ધન્ય ગુરૂ ચિન્તામણી, ધારૂં રે આજે, '
ભક્તિ ભગવાન કેરી કરતા હમેશાજી,
થવાનુ ત્વગએ શુભ તારૂ એ શાણુ–આ તારા

બિલ્વમંગળ ઉર્ફે સુરદાસ— રાગ, ભજન.

વિષય વાત મમ માત તજીને, કૃષ્ણ ભજન તુ કરવા દે,
ધર્મ વ્રતિએ ધરણીધરનું, ધ્યાન ધૃતિથી ધરવા દે,
અધમપણાને અલગ રાખી ભંડાર ભક્તિના ભરવા દે,
નટવર નામનુ નાવ મળ્યુ છે, તો ભવસાગર તરવા દે!
નાશવંત નર નામ છોડીને, અક્ષય વરને વરવા દે–વિષય૦

સરસ્વતી ચન્દ્ર— રાગ, ભજન

ઐયસે પાપીનર હોવેગે કલજૂગમે.
પગડી બાંધે, પેચ સવારે, ઠુમક ઠુમક પાઉ દેગે.
ગલીઓ કે બીચ ફિરે બાવરે–નાર પરાઇ પાપીં તકત ફિરેગે—
ભૂખે પ્યાસે સાધુ આવે, ચપટી ચુન ન દેગે
સાલા સસરા રોજ જમાવે ભાઇઓસે પાપી રોજ લડેગે—
માત બહેનકો કહ્યુ ન માને, મનમે ન પાપ ધરેગે
જબ રાજાકો દંડ પડેગો રોક રૂપૈયા પાપી ગીનગીન દેગે—
લાલ સ્થંભ લોહેકો ધખાઇ ઉસકે સાથ બંધેગે—
તુલસીદાસ ભજો ભગવાના, પાપ પૂન્ય દોનો સંગ ચલેગે.—

સતી અનસુયા—

ત્રિભુવન પતિ તારનાર, વ્હાર કરો મા...રી
વ્હાર કરો મારી હરિ, થાઓ સાહાકા રી–ત્રિભુવન૦
દીનદયાળ શરણે બાળ, કિંકરીના લ્યો સંભાળ,
પીડે છે પ્રાણીને પાપી દુષ્કાળ, પીવા મળે ન વારી–ત્રિભુવન૦
ભુલી ગઇ મમ દેહભાન, સ્વામીની સેવામા લાગ્યુ તાન,
ક્યાથી કરાવુ હવે જળપાન, પતિને સેવનારી–ત્રિભુવન૦

સરસ્વતિ ચંદ્ર—

શાંત સમાધી ધારી શું બેઠા, જાગો ઓ જોગી બાલા,
બ્હાર તમારે આવી ભીખારણ, ભોળી બિચારી બાળા,
ભ્રષ્ટ કલંકિત પ્રેમથી વંચિત, સંચિત પાપની શામા,
વરથી વિખુટી વચનની જુઠી, ભાગ્યની ફુટી ભામા !
"ત્યાગી ઘરજન વનમાંહી આવી, રાત અંધારી ઘોરરે,"
"ભવ જંગલમાં ભૂલી ભમું, ત્યાં મળ્યા લુટારા ચોરરે"
"લુટી શોભા સુખ અને લુટયા સહુ શણગાર,"
"પછી પ્રજાળી પ્રેમદા, ધગધગતે અંગાર"
અલગ થયા શું યોગી મ્હારા, અલગ અલખ જગાવો,
શરીર સળગતા, શેશ વિભુતિ, અગની અંગ લગાવો,

સતી અનસુયા—

મારે મોઢે મનાવી રાજી કહેવરાવી, કલાવી પટાવી પૂછો શું તમે (૨)
ફુલ સુગંધીવાળી રૂડા રંગે રૂપાળા, તેની મીઠી સુગંધી કોને ના ગમે (૨)
લીલા પીળા ઝાડ પાન, ઉપર પંખી કરે ગાન,
રોજ કાને સાંભળવા કોને ના ગમે (૨)
વાહ, કેવી છે શાણી, બોલે મધુર વાણી,
ડાહી ડમરીના બોલ મારા મનમાં ગમે—મારે

બુદ્ધદેવ— રાગ–ભજન, ઉસ્તાદી

સાર આ સંસારમાં ન જોયો, મેં બહુ રીતે તપાસતા–સાર આ.
ધન ધરા સુત તાતની પ્રીતે, મોંવા અવસરને મેં ખોયો–મેં બહુ.
મૃગજળ પીવા કામ ન આવે વ્યર્થ ઈન્દ્રજાળમાં હું મોહ્યો–મેં બહુ
પુણ્ય પરમાર્થનો માર્ગ ન શોધ્યો, જન્મને વૃથા મે વગોવ્યો–મેં બહુ

સતી અનસુયા—
અનસુયા—મેહમાન થયા તમે મારા,
અપ્સરાઓ—સ્વીકારશો મેહમાની.
મેહમાન કરે મેહમાની દુનિયા કહે દીવાની (૨)
લક્ષ્મી—ધરી વસ્ત્રાભૂષણ અંગે, કરો રમત ગમત અમ સંગે, (૨)
રતિ—ઝુઝીએ મદનના જંગે,—સ્વીકારશો મહેમાની (૨)
અનસુયા—જેવી નીર વિનાની સરિતા, તેવી વહાલા વિણ વનિતા; (૨)
બીજી વ્યર્થ બધી મસ્તાની, દુનિયા કહે દીવાની, (૨)
લક્ષ્મી—કંઠે ધરો કુસુમની માળા, પહેરો નીલમની હાર રૂપાળા, (૨) મે,

સતી અનસુયા—
આંખ વિના અંધારૂં રે, સદાય મારે આખ વિના અંધારૂં.
કોઇ કહેશે લાલ લીલુ—આ ધોળુ ને આ પીળુ,
મારે મન સઘળુ કાળુ કાળુ રે (૨) સદાય.
કોઇને જગ લાગે સારૂ—કોઇને લાગે નઠારૂ,
મારે મન જીવતર ખારૂ ખારૂ રે (૨) સદાય

સરદારબા—
બંસીવાલા આજો રે મારે દેશ,
થારી સાંમરી સુરત પ્યારો બેસ—બંસી૦
આવન આવન કહે ગયોજી, કર ગયો કોલ અનેક,
ગિણુતા ગિણુતા ઘીસ ગઇ મોરી, આંગરીયારી રેખ,
સાવરીઆ, રસીલા, સલુણા, પીયાપે જીયામેં કરૂં એ નીસાર

દોહરો { હમતો જોગી પ્રેમ કેરે પ્રેમ હમારો દેશ
સુધ નહી પાઇ પીયુકી, તબ લીનો આ બેસ—થારી—બંસી,

અનસુયા— રાગ-ભૈરવી

નહીં ચીજ કોઇ ગણી, ગરજ સમ નહીં ચીજ કોઇ ગણી.
માનવંત નીજ માન મૂકી, દુશ્મનને પડતા ઢળી—ગરજ.

પાર્વતી—બળીયા પણ નિર્બળને નમતા, રાય રંક ઘર જાય,
સાવિત્રી—સોધુ પણ મોધુ થઇ બેસે, કળા શકાય ન કળી—ગરજ.
લક્ષ્મી—સમયાધીન થઇ ઝેર હળાહળ, પીવુ અમૃત ગણી,
નારદ—જઇ મહાસતીને શીષ નમાવો, જાય આપદા ટળી—ગરજ

બોલતો કાગળ—

ફૂલણજી ફૂલોમા ઝાઝા, ફૂલ્યુ ફુલ ફુલી કરમાશે
ફૂલી કરમાશે, ખીલેલુ આખર ખરી જાશે,
સરખા દિવસ ન ગયા કોઇના તેમ નહિ જાશે,
રેંટ તણી ઘટમાળ ભરાશે, ભરાઇ ઢલવાશે
"ઉજળુ એ સહુ દુધ" આજ અભિમાને દેખાશે,
જ્યારે પડશે કાળ ઝપાટો, ત્યારે સમજશે —

મહાશ્વેતા કાદમ્બરી—

મંજરીએ મનડુ મોહ્યુ રે, મન ગમતા મહારાજ,
મારા મન ગમતા મહારાજ, એ શુ દીલડુ અમ પ્રોયુ રે મનગમતા.
" શુ આ પુષ્પ તમને બહુ ગમે છે ? "

સાખી { " મનને તો ગમતુ ઘણુ, મુખથી કેમ મંગાય,
" વીણ પ્રીછ્યે વીણ પારખ્યે, ઘટે માન મુનિરાય "

સાખી { " માગ્યે માન ઘટે નહિ, જેવુ જયા દાતાર "
" સુખે સ્વીકારો પુષ્પ આ, ધરો કર્ણ મોઝાર. "

અતિ ઉદાર દીલ તમ જોયુ રે ..મનગમતા.

મહાશ્વેતા કાદમ્બરી—

થઇ પ્રેમવશ પાતળીયા, મારા મનના માલીક મળીયારે થઇ (૨)
પ્રીતે કરો મુખવાસ. સજનવા રાજ હૃદયના વાસી
પ્રેમદા પ્રીત જ્યોત પ્રકાશી. મારા મનના મનોરથ ફળીયારે થઇ
ભાગ્યવંત કર્યો ભગવતિ મુજને, જીવન સફળ થયુ મારૂ
કરો શ્રી હરિ શુભ તમારૂ, મારા મનના માલીક મળીયારે થઇ.

મહાશ્વેતા કાદમ્બરી—

માલીકના બાળક સૌ, માલીક સૌના શ્રી જગનાથ (૨)
કર્તા હર્તા સૃષ્ટિના સૌ, બાજી એને હાથ—
રૂણાનુ બંધે આવી મળતુ, ખાજ્યુ નવ કોઇનાથી ખળતુ,
જગત માત્ર તેને આધીન છે, અનાથના જે નાથ,
નહિ પીડ આ પોતા તણો, પોતાનું કાઇ નવ જાણવુ,
સૌએ શુભા શુભ કર્મને પોતા તણુંજ પ્રમાણવુ,—જગત.

મહાશ્વેતા કાદમ્બરી—

શુ કહુ કથની મ્હારો રાજ શુ કહુ કથની મ્હારી,
હુ તો દૈવના ત્રાસે હારી રાજ... શુ કહુ૦
પરખી પારીજાતિક મે, અરપણ કીધુ મન મ્હારૂ,
પતી તજી પરલોક સિધાવ્યા, કરી જીવતર મમ ખારૂ રાજ.—શુ કહુ—
ચંદન કાષ્ટની ચિતા રચાવી, પતિ સહગમનની આસે.
શુન્ય દેહ મમ સ્વામી તણો પણ, ઉડી ગયો આકાશે રાજ—શુ કહું—
અરપ્યુ મે સર્વસ્વ સ્વામીને, પ્રેમની કફની ધારી,
તજી જગત જંજાળ સર્વ હુ, પ્રીતે ભજુ ત્રિપુરારી—રાજ.

ન ૬–બત્રીસી— (સત્યા સત્ય નિર્ણય)

ગંગાજળ નિરમળ સમું, સુદ્ધ પવિત્રજ સાર,
તેવુ કુળ જો માહરૂ (તો) પડ પાસા પોબાર
હંસ ગયો સરોવર તીરે, દીઠું અમૃત સાર,
પીધા વીણ પાછો ફર્યો, (તો) પડ પાસા પોબાર.
સત્ય ચુકે જો સાધવી, ધરા ન ઝીલે ભાર,
તે ગુણ હોય મુજ મહીં, (તો) પડ પાસા પોબાર.
નાગ મુખે અમૃત ઝરણુ, ચોર કને ભંડાર,
કામી પાસે રહે કામની (તો) પડ પાસા પોબાર
મીઠો આંબો સર્વદા ઉત્તમ ફળ દેનાર,
સત્ય અસત્ય ઠરે નહિ (તો) પડ પાસા પોબાર,
વિમળ કમળ વિલોકીને, ભ્રમર ગયો તે ઠાર,
દીઠું પણ અડક્યો નહિ (તો) પડ પાસા પોબાર,
અહલ્યા સીતા દ્રૌપદી, સતી ખરી નીરધાર,
તેવુ ચીત્તજો માહરૂ, (તો) પડ પાસા પોબાર
ભુખ્યા આગળ જો ધરે, ઉત્તમ ભોજન સાર,
ખાધા વિણ ઉઠે નહીં, (તો) પડ પાસા પોબાર.

બોલતો કાગળ—

માલી વિનાની ખાલી, જોબન તણી ફુલવાડી,
હાએ સુકાઇ ચાલી, પણ નાવે જીવન માલી,
ગાલ ગુલાબ તણી ગઇ લાલી, નરગીસ આંખ નમી મદવાળી,
લ્યો સભાળી ' જીવન માળી ?
પાણી વિનાની ડાલી તાપે તપી હરિયાળી,—માલી વીનાની

નદ-અત્રીશી—

કોમળ કાયા કાં કરમાવો, આંગ ભભુતી ચોળી.
હવે ભભુતી મુજને વ્હાલી, દેહ દઉ રમદોળી,
પ્રીત ગઇ પ્યારા પ્રીતમની આશ ઉડી ગઇ આ અંતરની,
રૂપરંગ દઉં રોળી-કોમળ.

સુંદર શરીરે શોભે આ, હીરાના હાર રૂપાળા,
પ્રેમ દોરીએ અશ્રુ પારલા, પરોવી પહેરૂં માળા,
કંથ કૃપા વીણું જોગણુ થાઉં, નાથ નામની ધુન લગાઉં,
પ્હેરી કંથાઓળી-કોમળ.

એકજ ભૂલ—

બાપુ પૈસાનો જોઇ ચળકાટ, મોહમાં ભુલશોમાં!
જોઈ ખોટા ગીલટનો ઠાઠ, ડહાપણું ડુલશોમાં!
"લક્ષ્મી મળે કે લાલચુડાં, તરત આવી ભરાય છે,
"ખોટા વખાણ કરી કરીને, ખાલી ફોલી ખાય છે"
"વળી વારસા હિસ્સાના કજીયા, કોરટમાં જાય છે'
"સોલીસીટર બારીસ્ટરોના, ખીસા તાજા થાય છે"
જીતે તોયે મળે ઉની રાખ, એવી જીતે ફુલસોમાં-જોઇ.
"આને ઠગું આને લુંટું, એવા વિચારો કરાય છે,'
"ધન આવ્યુ તે રહેશે કેમે, એ ફીકરમાજ ફુરાય છે"
"સટ્ટાને વળી રેસમાં જઈ, વગર મોતે મરાય છે!"
"વળી જાય વડી દીકરા, ઘેર ઘેર હોળી થાય છે,"
એવી માયા નચાવે જેમ, તેમ બાપુ ઝુલશોમાં-જોઇ.

—રાજકઠીયારાની વાર્તા.—
રાગ–દોહરાની ચાલ.

ભરતખંડમાં સુંદીર ગામ, ક્ષત્રિઓનું મોટું ધામ,
જજજાં' નામે પુરનો ધણી, સ' નામે રાણી પદમણી,
એક દીવશ નીશાએ રાય, પાશે રાણી ચાંપે પાય,
રાત દીવશનો પડ્યો વિવાદ, હોડ કરી કીધો સવાદ
ચઢા ઉતરી બેને થાય, રાજા હઠમાં આવી જાય,
હાજીઆએ હાજીહા કરી કાળી રાત બપોરે ઠરી,
ગર્ભવતી ગુણુવતી નાર, મુકી રાત્રે વન મોઝાર,
રોતી પીટતી રાણી ગઈ વનમાં પ્રસુત પીડા થઇ,
જાયો કુંવર કન્હૈયો કહાન, જાણે બીજો ભુપ નિધાન,
પણ પતી વીણુ સતીનું મન કચવાય, જુવે પુત્રને રોવાઇ જાય,
રાણી શોક અધીક મન ધરે, દીકરો લઇ દક્ષીણુ પરવરે
સુખ દુખના આવ્યા દીન, સતીનું શરીર થાતું ક્ષીણુ,
પુત્ર ઉગારી માતા મરે, સિદ્ધિ સ્વર્ગ વીશે સચરે,
મરતા માદળીયું દીધ હાથ, માતાએ આશીષ સગાથ,
કુંવર પછી કઠીયારો ઠર્યો, પીતા ક્રોધથી કુંવરી વર્યો,
સતીયે દળદર કહાડયું દુર, ત્યાંથી આવ્યા શ્રી સિદ્ધપુર,
કપટે કથ વગડે ઉપડે, સતી સસરાને પાલવડે,
–કહો જોગી પતી કહા જઇ રહ્યા ' ×જંગલમાં જોગી થઇ ગયા,
–કહો જોગી સસરાનું શું થયું ? ×પુત્ર વધુ પર ચિત્તજ ગયું,
* કુંવર તાતથી કેમ પમાય '–સતીને પતીનો સમાગમ કયાં થાય,
× ઉત્તર સામી આંખો કરો, દક્ષીણુ સામી પીઠજ ધરો,
જયો પિતાશ્રી જોધાણુનાથ, લે સતી તુજ પતીનો હાથ.

(રજકઠીયારો નોવેલમાંથી)

એકજ ભૂલ—

છે મહા સમય પાપેથી છુટવા, શીદ ડરે નાદાન ?
શીદ ડરે નાદાન ! કહ્યુ તો સારી શીખામણ માન (૨)—છે મહા૦
જેમ પાપની ઝળકે મોહી, દોડે તુ ભૂલી ભાન,
તેમ પ્રભુને સહેજ પકડાય તો, થાય પરમ કલ્યાણ—છે મહા૦

સાખી
જીવ મુસાફર શરીર હોડીને, છે મનરૂપી સુકાન,
મનથી મરવુ મનથી તરવુ, મનપર રાખ નીશાન
કર્યું એટલુ નાખ કુવામા, આજથી તજ તોફાન,
માંડય ચાલવા સીધે મારગે, આજથી થઇ સાવધાન

મહાત્યોના કાદમ્બરી— રાગ-ભજન

રામ ભજ તુ પ્રાણીયા, તારા ભવની ભાવટ ભાગશે (૨)
"બોલો રામ સીતારામ" પખીડા તું જો વિચારી,
કર્મ તારા લે સભારી, ! વાસના નઠારી તુને રોવ રોવ નર્કે નાખશે—રામ.
મૂઢ તે મતિ વિસારી, મતિ તેવી ગતિ તારી,
ઉઠજે સભારી તારી કાયા કચનની થશે—રામ

એકજ ભૂલ—

અજબ છબીલી તારી, અજબ ખુબી છે, લલચાવ્યો લટકાળે,
જોઇલે જોઇલે જોઇલે, આ ચપળ નયનનો ચાળો—અજબ.
આ ગાલની લાલી ઉપર, ગુલ ગુલ મરી મરી જાય છે ?
આ વહાલની પ્યાલી ઉપર, મુજ મન ઠરી ઠરી જાય છે ?
આ વાદરાને વાદરીનો ખેલ અહીંયા થાય છે
બાઇ ! આમ બખરી જોઇ ને દુનીયા દિવાની થાય છે.
અગને મરોડે પાડે પરવશ પ્રાણ (એ તો)—જોઇલે—

મહાશ્વેતા કાદમ્બરી— રાગ–ભજન

રૂપે શું મન રાચોરે, કાયાનો રંગ કાચોરે, ભગવાન ભજો (૨)
હાડમાસને રૂધીર ભરેલુ, મઢ્યુ ચામડે અંગ, (૨)
ગંદા દેહનો ગર્વ નકામો, કાયાનો રંગ પતંગ,
ભરૂસો નહીં સાચોરે, કાયાનો રંગ કાચોરે. ભગવાન—

એકજભુલ—

આપણે કરશુ વકીલાત, ત્યારે ભરશે કોણ પાણી ?
પછી ધણી ધણીયાણી, થઇને મ્હાલશેરે—બા ?
આપણે પેરશુ પાટલુન, બુટ કોટ નેકટાઇ,
પછી ધણી સેવા ટપકી, પાડી નાચશેરે બા.
આપણે થાશુ સોલજર, કરશુ ધુમ ફરરર !
વરજી લેવા ચોળી પહેરી, સાચવશે ઘર !
ઘાઘરા પલટણ કરશે દેશનો ઉદ્ધાર,
ઓ મારા હીંદ તારો થઇ ગયો બેડો પાર !–કરશુ

ફકત ઉર્દુ ગઝલ અને ગાયનો.

સતી મંજરી— રાગ—ગઝલ—કવ્વાલી

સુભહા જન્નતસે તેરા, શ્યામ બે આરામ રહા,
તડપા પરવાના તો કયા, શમાકો આરામ રહા,
મુજકો આના હી પડા, તેરી મદદકો બુલબુલ,
જમ તેરે વાસ્તે દાના, ન રહા દામ રહા,
મે યેહી સમજા થા કે, કલજુગમે કોઇ ભકત નહી,
તેરી ભકિતસે યે સમજા, કે મેરા નામ રહા,

ભતૃહરી— રાગ—લાવણી

દેખા નહીં કછુ સાર જગતમે, દેખા નહીં કછુ સાર,
મોહ બીસે મત લપટો યારો, દેખા નહીં કછુ સાર,
ચૌદ ચોકડી રાજ મીલે, પન ત્રશ્ણાકા નહી પાર,
ભોગ ભોગતે ઈંદ્ર અપસરા, તૃપ્ની નહિ લગાર (૨)—જગતમે
જુદા રંગ રૂપમે ભુલી, કીડા કરત ગમાર
રૂપ વીર્ય બલ નાશ હુવા તબ, નહી હે અપની નાર (૨)—જગતમે
પ્યારી મેરી જાની પીંગલા, હુમ રહા એક તાર,
તોભી કીયા કૃતઘ્ની રાની, અશ્વપાલકુ યાર, (૨)—જગતમે
અલ્પ બખતકા યેહી તમાશા, દુખ હે અપરપાર,
બેશક ઈસકા ત્યાગ કરો તુમ, ફેર પસ્તાના યાર (૨)—જગતમે
એહી **ભારથરી** નાર ભરૂસે, ભુલી હુવા ખુવાર,
એહી ભેખસે જગત શીખ દઉ, નવ ડુબો સંસાર,
નવ ડુબો સંસાર—જગતમે દેખા નહીં કછુ સાર

સરસ્વતી જાન—રાગ કવ્વાલી (અરે જાને વાલે ')

અરે જાને વાલે, જરા આચલ હટા દેના,
તુઝે અપની જવાનીકી, કસમ સુરત દિખા દેના '
કીસીકા ઝાખના ઔર, ઝાખકર ચિલમન ગીરા દેના,
હમારા દેખના ઔર, દેખકર આંસુ બહા દેના,
કહેગી સારી દુનિયા હાય ' ઝાલિમ કયા તરિકા હય,
કે અપને ચાહને વાલેકો જુદા આસરા દેના '
ફના કે બાદભી લેને, ન દેગા ચયન યે ઝાલિમ,
યે દિલકે વાસ્તે છોટીસી, એક તુરબત બના દેના
જો પૂછે તુજસે કાસિદ, મેરે દિલકી ખાના બરબાદિ,
હથેલી પર ઝરાસી ખાક, રખના ઔર ઉડા દેના '

રાજ–તિલક— રાગ–ગઝલ–ઉસ્તાદી

મોરે સૈયા પે બલજૈયા રે, દેખો મય બાલકુવારી,
ગસકી ભરી નાહિ અખીઆ મીનારો, જીગરકે જખમ દરૈયારે (૨)–મોરે
મર ચુકે હમ ઔર ન મારો, હમરી લાજ રખૈયારે–મોરે

વિર અભિમન્યુ— ગઝલ

મોહે પીકી ડગરીયા બતાદો સખી, બાટ તકત મૈ તો હાર ગઇ,
બડે ભોર ગયે પરસો રણમે, દો રોજ ભયે મોહે દર્શનમે,
નહી નૈન મે નીંદ ન કલ મનમે, ભઇ બૈઠે બિઠાયે બિરહનમૈ
પર મોરે લગાકે ઉડાદો સખી—મોહે પીકી
બિન નીરકે મીન જીયેગી નહીં, બિન પીયકે તીય રહેગી નહીં,
જબલો મુખ ચદ્ર લખેગી નહીં, તબલો યેહ ચકોરી છોડેગી નહીં,
મેરે ચાહકો કોઇ ઉગાદો સખી—મોહે પીકી

રા, માંડલીક— રાગ–તોટકની રાહ.

હઠ છોડ સખી ચન્દ્ર સગમેરે, તોહે વ્રજમે કાન મુનાવત હય,
નહીં તુમ બીન વાકો ચયન પરત, નહી ખાનપાન કચ્છુ ભાવત હય,
મોર મુગટ નહીં પહેનત હય, નહીં અંગ સુગંધ લગાવત હય,
નહીં ધેનુ ચરાવત્ત જાન સખી, વોહે બસી નાદ ન બાવત હય,
કયુ એસો હીયો તેરો કઠીન ભયો, તોહે લાજ શરમ નહીં આવત હય,
જાકો જોગી જન ધ્યાન ધરત, બ્રહ્માદીક પાર ન પાવત હય,
એક બાત ન જુઠ કહું સજની, અબ કયા ઇતના તરસાવત હય,
પિયા માધોસે બેગે મીલો પ્યારી, વોતો તેરોહી નાજ ઉઠાવત હય,

સતી મંજરી— રાગ–ગઝલ–કવ્વાલી.
ભગત બેચેન હો કયુ કર, તુમે આરામ રહે,
આ ગઇ શામ યહાં, ઔર કહાં શામ રહે,
દુખને છેદા હે યે મન, રંજસે સુખા હય બદન,
અબ તેરે મુખમે લગી, બસરી ગે શ્યામ રહે,
લાજ કયા અપની ગવાશે યે ગવાશે બતદા,
દાસી લુટ જાય તુ, ઐકુઠમે બિશ્રામ લહે,
નામ લેવાહુ ન હો, નામ હે સાઇ ગીરધર,
આપકી મંજરી કે, નામકા કુચ્છ નામ રહે.

ચક્ષતા પુર્જા— રાગ–ગઝલ–કવ્વાલી
બાવરી, બાવરી હુઇયા નાદાન લોગ બાવરી,
હી જાનીયે, બાવરી, ગુઇયા પિતા કારન—નાદાન
ગોરે ગોરે મુખ પર ઝુલકી ઉદાસી, દારે કરૂ મયતો દરસકી પ્યાસી,
યુ જીયરા ન જરારી વારી વારી વારી—નદાન

સતી મંજરી— રાગ-ગઝલ-કવ્વાલી

કોઇ ફરીઆદ તો સુનલે, કીસી નીરદોષ અબલાકી,
દીયા બનવાસ ગુરબતને, દોહાઇ રામ રાજાકી,
જીગરમે પડ ગયે સુરાખ, ગમસે હો ગઇ કાટા,
બની હય બસરી અમ દેહ, યે સારી કન્હૈયાકી,
બ્રેહમન હો ગયે બેરહમ, નહી હય છત્ર છત્રીકા,
મુસલમાનો તુમ્હી દોડો, મદદકો એક કન્યાકી,

ચલતા પુર્જા— રાગ-કવ્વાલી

યુ ઝુલ્મ કર ન જાલિમ, લુત્ફો કરમકે બદલે,
એક દીન તુઝે મિલેગે, જુલ્મો સિતમકે બદલે,
ઇસ જુલ્મે ના રવાકી, આખર સજા મિલેગી,
દોજખકા ગાગ હોગા, બાગે ઇરમકે બદલે,
ઇસ અયસે આગ ઝપગ, ફુલા હુવા હય નાહક,
ગીરફ્તીકી કબ્ર હોગી, જાહો હશમકે બદલે,
દોલત ન સાથ દેગી, અજમત ન પાસ હોગી,
કીડે કફનમે હોગે, જાહો હશમકે બદલે-

વિર કેશરી— રાગ કવ્વાલી

જબ દીન ન હો કાબુમે, તો કયા મેરી ખતા હય, યહ રાને ખુદા હય,
સચ હય જો મહોબ્બતમે કીસીને કહા હય, આફત હય બલા હય,
આઝારે મહોબ્બતસે, તો અલ્લાહી બચાએ, યેહ ગમ ન દીખાએ,
યેહ દર્દ વરિ હય, જીસકી નહી કોઇ દવા હય, બેકાર દુઆ હય,
શાયદા હોલગે કોસને અન્દાઝ, તો દેખો કુછ ગૌર તો કરો,
મરતા હય તો મરનેકે સીવા, કોન જીયા હય, આખરકો ફના હય,

સરદારબા— રાગ-ગઝલ-કવ્વાલી

બ સીનાલા આજો રે મારે દેશ, થારી સાવરી સુરત પ્યારો એસ-મ સી.
આવન આવન કહે ગયોજી, કર ગયો કોલ અનેક,
ગિણુતા ગિણુતા ઘીસ ગઇ મોરી, આગરીયારી રેખ,
સાવરીઆ, રસીલા, સલુણા, પીયાપે જીયામે કર એ નીસાર,
હમતો જોગી પ્રેમ કેરે, પ્રેમ હમારો દેશ,
સુધ નહી પાઇ પીયુકી, તમ લીનો આ ભેસ-થારી-મ સી

નઇ ગઝલ, કવ્વાલી.

અબ જાનેદો મત જાનેદો વોહ બેવફા જાતા રહા,
દર્દ સીનેસે કલેજા ચીરકર જાતા રહા,
જીસકો છાતીસે લગા રખાથા મયને શાક સે
વોહ મેરે નાજો કા પાલા દીલરૂબા જાતા રહા,
તન દીયા ઔાર મન દીયા ઔાર ધનભી સારા દે દીયા,
ફીરતો બાકી કયા રહા વોહ દીનકો તરસાતા રહા,
તીરે નીગાહ સે છેદકર સીના જીગર જખ્મી કીયા,
અયસા સીતમ હમપે કીયા દર દર વોહ ભટકાતા રહા,
ઉસ બેવફા માશુક ને કયસા જલા રખા મુઝે,
જબ નજર પડને લગી વોહ ખુદસે શરમાતા રહા,
તન મન તો સારા જલ ગયા અબ કયા રહા ઇસ જાનમે,
ધુની રમાકર ઇશ્ક કી કફની કો રંગવાતા રહા,
ખુદ ખુદા બેજાર હે જો કૌલ સે ઝુઠા રહે,
ઇસ સાસસે બેજાર હય ટુટા તો ફીર જાતા રહા,
દર્દ દીલભી હે મુઝે મકસુદ ઔાર જખ્મે જીગર,
સારી બાતે તો રહીં, વો દીલરૂબા જાતા રહા,

વીર-હમ્મીર— રાગ-ગઝલ-કવ્વાલી

કભી હીંદુ મુસલમાકા, રસમ જાલીમ જુદા હોગા,
મગર મઝબકા કુચ્છ, ફરમાનહિ યકદમ જુદા હોગા.
ટરે ક્યા હીંદુ કાશીકા, ખીરાદર દીનકા મકકા,
અગર ગંગા જમુનાસે, નહીં ઝમ ઝમ જુદા હોગા
સ્વરગકી હિંદુકી મન્નત્, મુસલમાકી બની જન્નત,
કહે હિંદુ નરક હય વ્હા, નહિ જહન્નમ જુદા હોગા
મુસલમા હિંદુ જો સચ્ચે, સભી હય હિંદ કે બચ્ચે,
રહમ દીલ રામમે બિસ્મિલ, કભી ન રહિમ જુદા હોગા
પ્રભુકા કોઇ લે પત્ના, પુકારે મસ્જીદે મોલા,
જુદાઈ જીસમે ઉસકુ, ખુદા માલુમ જુદા હોગા.
રસમકી યહ જુદાઇસે, બના હય દોનુકા જોડા,
કહે હરદમ કસમસે હમ, ન દમસે દમ જુદા હોગા

નઇ ગઝલ

ખુદાયા કયમી મુસીબતો મે વ્હે તાજ વાલે પડે હુએ હૈ.
કદમ કદમ પર હમારે ખાતીર સીતમકે ભાલે પડે હુએ હૈ,
હમારે મહેમા જો આએ બનકર તો જુલ્મ કરને લગે હમીંપર,
ગઝબ હૈ અપને મકાકે બાહર મકાન વાલે પડે હુએ હૈ,
સરોપે દુશમન ખડે હુએ હૈ, ગલોપે ખંજર ખીચે હુએ હૈ,
દીલોમે નશતર ચુભે હુએ હૈ જીગરમે છાલે પડે હુએ હૈ,
હજારો બચ્ચોસે બાપ બીછડે વોહ તેગ કાતીલસે હોકે ટુકડે,
સુહાગનો સે સુહાગ ઉજડે મકા મે તાલે પડે હુએ હૈ
હવા જમાને કી બીગડી નીયર, તો જુલ્મ હોને લગે હમીંપર,
સુનાએ ફરયાદ કીસકો જાકર જબામે છાલે પડે હુએ હૈ

નઈ, ગઝલ-કવ્વાલી

તુ વોહ મય ખુબી હૈ અય જલ્વએ જાનાના,
હર ગુલ હૈ તેરા બુલબુલ હર શમઅ હૈ પરવાના,
રહે જીસ્મ હકીકત મે કયા દેખે સીવા તેરે,
સીજદેસે હમે મતલબ કઅબા હોકે બુતખાના.
યારબ ઇન્હીં હાથોસે પીતી રહે મતવાલે.
અજમેર કા સાકી હો બગદાદકા મયખાના,
યારબ ઇન્હી હાથોસે પીતે રહે મતવાલે,
યારબ યેહી સાકી હો યારબ યેહી મયખાના,
મસતીમે ભી સર અપના સાકી કે કદમ પર હો,
ઇતના તો કરમ કરના અય નઅજીશે મસ્તાના,
કીસ્મત હૈ તો ઉસકી હૈ આખે હૈ તો ઉસકી હૈ,
જીસને તુઝે દેખા હૈ અય જલ્વએ જાનાના,

ગઝલ-રાગ-દાદરા,

તેરી સાવરી સુરત મોરે મન ભઇ—
શબે વસલતમે કયુ સાહેબ ભલા તકરાર કરતે હો,
નીકલને દો મેરે અરમાન મુઝે કયુ ખ્યાર કરતે હો,
ઝગડ ઝગડ સારી રયેન ગવાઇ—તેરી
સવાલે વસલ પર ઇનકાર તુમ હરબાર કરતે હો,
હમારા દીલ જલતે હો યે કયુ બેજાર કરતે હો,
અરે અયસી જીયાસે કયુ બીસરાઇ—તેરી.
બશીર અબ તુમ રકીબોસે મેરા ઇઝહાર કરતે હો,
મુઝે બદનામ કયુ તુમ અય મેરે દીલદાર કરતે હો,
બશીર પીયા તેરે કયા મન આઇ—તેરી.

ગઝલ, કવ્વાલી.

ઉસ દીલે વહશીકી વહશતને તો રૂસવા કર દીયા,
ખુદ તો દીવાની બના મુજકો તમાશા કર દીયા
વહા અહદ બન-કર હુવા મુસાફી આખોમે અયા
મીમ બન-કર આપને-વાલોસે પરદા કર દીયા
કુમ બે-ઇજ-ની'નાહ ઇસાકી દલીલે ઇજઝ થી.
રૂપ્ર હે ઠોકરને તેરી મુરદા ઝીંદા કર દીયા,
શાને ખાલીકને દીખાયે દો કરીશ્મે ઇશ્કમે
દર્દ દીલ મુજકો દીયા તુમકો મસીહા કર દીયા
થા અનલ-હક હક મગર ગુસ્સા થા યુ મનસુર પર,
મ ાકે આશીક કયુ તુ ઇકસા રાઝ મેરા કર દીયા,
કયુ ફીદા મહમુદકા ઉસ-પર નહો ઇમાનો દીં,
જીસકી નઝરે નુરને બદેકો મવલા કર દીયા,

ગઝલ-કવ્વાલી

કયા ખબર થી ઇન્કલબે આસમા હો જાએગા
યાર કા મીલના નસીબે દુશમના હો જાએગા,
દોસ્ત બનકર તુ કરેગા મુઝપે દુશમન કા ગુમા
કયા ખબર થી હાએ અયસા બદ ગુમા હો જાએગા,
સામને કાતીલ કે મુહસે કુચ્છ ન નીકલેગા જવાબ
કયા દહાને જખ્મ તુભી બેજબા હો જાએગા,
ફર્શ ગુલ પર ખ્વાબે રાહત અય પરી જયબા નહીં
જીસ્મ નાજુક પર રગે ગુલકા નિશા હો જાએગા,
કૈસ ઘડી આએગા મુઝકો ઉંનકે વઅદે પર યકીન
જબ ખુદા ઉનકે હમારે દરમીયા હો જાએગા

ગઝલ, રાગ-દાદરા.

લાખો ફીરતે હે અય યાર તેરે જોમનકે મતવાલે,
મીલાથા મુસ્કીલ સે એકયાર—હોગઇ બોસોપર તકરાર,
અચ્છે હોતે હય દીલદાર—લેકીન ખુદા ન પાલા ડાલે
કબતક ગમમે રહુ ઉદાસ—હુ મય જીને સે બે આસ,
યા તો આજા મેરે પાસ—વર્ના મુઝકો વહા બુલાલે,
પહેલે તુને શીકલ દીખાઇ—ફીર તુ કહા રહા હરજાઇ
મુઝકો રાતો નિંદ ન આઇ—ચલ ગએ ગમકે દીલપર ભાલે
મયને કહાકે અય મહેબુબ—તુઝકો હમબી હે મરગુબ,
બોલા હસકર વોહ કયા ખુબ—આએ બાત બનાનેવાલે,
આકબર યહ હુએ લાચાર—જહેરી ગેસુથે ખુબદાર,
ઉનપર પડે ખુદાકી માર—મેરે દીલકો ડસ ગએ કાલે.

ગઝલ—કવ્વાલી

ખુને જીગરકો પીતે હય બસ ગમમે તેરે યાર,
સહેરે ચમન મે ફીરતે હય બસ ગમમે તેરે યાર,
અયસી હવા ચલાઇ જમના મોહે દીખાઇ,
મે ચુપકે ચુપકે રોતી હુ બસ ગમમે તેરે યાર,
હુ ગમમે તેરે રોતી મુહ આસુઓસે ધોતી,
વોહ કહા ગયો મોરો મોતી, મે મોતી બીના નહી સોતી—બસ ગમમે.
દીલ ઉસીકો દીજીએ જો દીલદાર યાર હો.
કયા હીંદુ કયા મુસલમાન કદર દાન યાર હો,
મેરી નઝર જો તુમસે લડગઇ મે પલ ગસે નીચે ગીરગઇ,
વોહ કહા ગીયો મોરો પ્યારો મે અગ્ની જેસી જલગઇ,
બસ ગમમે તેરે યાર,—ખુને જીગર કો,

ગઝલ કવ્વાલી.

બાબે રહ-મત તેરા બંદોપે ખુલા હે-કે નહીં
તુ હિજાબે દીલે મોઅમીનમે છુપા હે કે નહીં,
બંદે તુઝ-પરે ન-ઝર નાઝ તો ફીર કીસપે કરે.
તુહી બતલાદે કે આખીર તુ ખુદા હે-કે નહીં,
કયુ ડરે કેહરસે ઉમ્મીદે કરમ કયુ ન રખ્ખે
તેરી રહમત તેરે ગુસ્સે-સે સીવા હે-કે નહીં,
કોનસે તેરે ખઝાનેમે કમી હે અવલા
ફીર મેરે દર્દકી કુછ ઉસમે દવા હે-કે નહીં

ગજલ-કવ્વાલી

ગજબમે હે દીલે મુઝતર મુસીબતમે હે જા મેરી.
ગીરા પીરે ફલક મુઝ પર ખબર લે નવ-જવા મેરી,
જમી લરજે પડે વોહ ગુલ ચીરાગે આસમા હો ગુલ.
કલેજા થામ-લે બુલબુલ સુને ગર દાસ્તા મેરી,
પડા જબ હાથ બાલેપર તો બરકે હુસ્નને જલકર
કહા બીજલી ગીરે ઉસપર હુએ જો બીજલીયા મેરી
નીગાહે નાજ કયા ફેરી અબદ તક હો-ગઇ સયરી,
અદાયે દીલરતા તેરી લીયે જાતી હે જા મેરી
અગર તડપા તૂને બિસમીલ વોહ બિસમીલ કયા હુવા ઘાયલ,
ખુદારા ઓ બુતે કાતીન ઉડાદે ધજ્જીયા મેરી,
મોહબ્બત હે લડક-પનસે મુઝે ઝીદાકે આગનસે.
ન ખીચો તૌક ગરદનમે ન કાટો બેડીયા મેરી,
ખુદી જબ મીટ-ગઇ તાહીર હુવા રાઝે નીહા જાહીર,
ખુદાસે હો-ગયા માહીર નજર પહોચી કહા મેરી,

ગજ઼લ-કવ્વાલી.

બડહકે ચીતવનસે જમાનેમે કોઇ તીર નહી,
તેગે અબરૂકે મુકાબીલ કોઇ શમશીર નહી,
દોનો હાથોસે જીગર થામકે આયે તો સહી,
ફીર ભી કેહતે હે તેરી આહમે તાસીર નહી,
જબ રખી સબકી સીલ દીલપે હુવા દીક પયદા,
હાયે બીમારીયે ગમકી કોઇ તદબીર નહીં,
સફ-ફએદીનપે મુનક-કશ હે યે પ્યારી સુરત
કયા હુવા ગર મેરે પાસ આપકી તસવીર નહી
રાસતે પર મેરે આ આ-કે વોહ ફીર જાતા હૈ,
ઇન દીનો રાહપે ઝારી મેરી તકદીર નહી.

લયલી મજનુ — ગઝલ, આરામ-રાગ-ભેરવી

શાનપે મુજકો તેરી યાર તુ બલ જાનેદે
ગરમી એ ઇશ્કસે રહે-ગમકા પીગલ જાનેદે,—શાનપે

શૌક હએ તાજાકે મએ તુજકો લપટલુ પ્યારે,
જોશે શબાબકો ન યુભી ઉબલ જાનેદે—શાનપે

આગ સીલગી હએ રહેજોબનકી ઉઠે હએ શોલે,
ઇસી આતશમે અએ દીલદાર, તુ ગલ જાનેદે—શાનપે

મસ્ત ચશમે હએ મેરી-કએફ મે ચકચુર હુએ,
રહી મસ્તીમે મેરી જાન, નીકલ જાનેદે—શાનપે

જામ દે મુજકો તુ આરામકા મેરે મજનુ,
કરકે લબરેજ, વ્હો પએમાના ઉછલ જાનેદે—શાનપે

ગઝલે-મોતીજાન, રાગ-ગઝલ-બ્યાને-મોહબત.

મજનુ તેરી આખોમે-યા-દીલમે, રહી લયલા,
કયા ખુબ મોહબ્બતકી મજીલ, મે રહી લયલા
નાહક હો રહા હયે આગે, બેચેન દીલે મજનુ,
એક દીનભી ન બે પરદા, મેહ મીલમે રહી લયલા,
ખુદ સમ આ ફીક્ત હો કર, પરવાના બનાનાથા,
બે દૈસકે કયુ અપની મેહમીનમે રહી લયલા.
લયલાકે તસવરને, રખ્ખી ન દુઇ બાકી,
લયલાહી બના મજનુ, જબ દીલમે રહી લયલા
વાકીફ હો જહા ઉસ્કા, કયુ કર બને મજનુ,
મોજુદ હરએક દીલકે, મહેમીલેમે રહી લયલા

ગઝલે-અકબર—

ગયે દોનો જહા નઝરસે ગુજર, તેરી શાનકા કોઇ બશર ન મીલા,
તેરી હર જગા દેખી નીરાલી ફ્રમન, તેરા ભેદ કીસીકો મગર ન મીલા
તેરા ચરચા જહાકી જબાનોપે હે, તેરા શોર જમાનેકે કાનોમે હે,
મગર આખોસે દેખા વોહ પરદાનશી કહી તુ ન મીના તેરા ઘર ન મીલા
કોઇ મીલનેકા તેરે નશાભી હે. કહી રેહનેકા તેરે મકાભી હે,
તુઝે દેખા ઇધર તો ઇધર ન મીલા, તુજે ઢુઢા ઉધર તો ઉધર ન મીના
મે ખુદા જને ગીસપે હુવા હુ ફીદા, મેરે હોશો હવાસ નહીં હે બજા, ૬
પરે હટ તુ પરી મેરે પાસ ન આ, ચલ દુર તુ મુઝસે નઝર ન મીલા.
કહીં દસતે સવાલ દરાઝ નહીં, કીસી ઓગપે યુ મુઝે નાઝ નહીં,
કોઈ તુઝસા ગરીબ નવાઝ નહી, તેરે દરકે સીવા કોઇ દર ન મીલા,
ઇસી ફીકરમે ગુજારે હે દીન અકબર ઇસી ગમમે ગીને તારે શબ ભરા,
કીયા જીસને ઇશારેસે ટુકડે કમર, કભી હમસે વોહ રશ્કે કમર ન મીલા

ગઝલ-કવ્વાલી.

હમસે રૂઠે હય વોહ ગયરો કે મનાને કે લીએ,
ક્યા અજબ બાત બનાઇ હૈ મનાને કે લીએ,
આએ હય ગઔર કે ઘરસે વોહ લગાકર મહેદી
ક્યા નઇ આગ નીકાલી હૈ જલાને કે લીએ,
જબ્હાકે વકત તડપને સે સનમ રૂઠ ગયા
ખુન દૌડા હુઆ જાતા હૈ મનાનેકે લીએ,
ક્યુ મરે જાતે હો મીલ લેના શફ્ક ખુબ ગલે,
ઇદ દો રોજ મે તૈયાર હૈ આને કે લીએ,

ગઝલે-અનવર

જલવા મુઝે દીખા દો અજમેરકે બસૈયા,
રૂખસે નીકાબ ઉઠાદો અજમેરકે બસૈયા,
આખોમે અશકે હસરત દાગે ફીરાક દીલમે,
દુખડી મેરી દવા દો અજમેરકે બસૈયા
સુરત નહીં દીખાતે હૈ ઇખત્યાર તુમકો,
આવાઝ હી સુનાદો અજમેરકે બસૈયા
હોજાયે મહો દીલસે યા મા વ મનકે ઝગડે
વહદતકી મય પીલાદો અજમેરકે બસૈયા
ઉમ્મીદવાર હોકર અનવર ખડા હૈ દરપર,
બીગડી હુઇ બનાદો અજમેરકે બસૈયા

ગઝલે—ઓહરાજાન

યહી દીન હય દુઆ લેલો કીસી કે કલમે મુઝતરમે,
જવાની આ નહી સકતી મેરી જા ફીર નયે સરસે,

યેહ કહદો અમરે બાનાસે અગર બરસે તો યુ બરસે
કે જયસે મેહ બરસત હય, હમારે દીદ વો તરસે
કયમત હય કીસીકો પ્યાર કરના, દસ ઝમાનેમે,
કઝાકા સામના રખ્ખા, હુવા હય દીલ લગાનેમે,
મીલા હોગા કીસીકો બા વફા તર મુકદદરસે,
હુવા હોગા કીસીકો વસ્લ હમતો ઉમ્ર ભર અચ્છે
અભી કમસીન હો યેહ નફરત તુમ્હે' કુલોકે ઝેરરસે,
અભી નામે ખુદા મેહરા બનાએગા આપકે સરસે

ગઝલે-એદમ—

લયલાકો તુને એયાર મુજનુ બનાકે મારા.
કયમે શકીરતા દીલકો દરદર ફીરાકે મારા,
ફોડા હય પથ્થરોસે સર કોહકનકા કીસને,
મનસુરસે અનલહક કીસને કહા કે મારા.
એ યાર તેરી દયા ને રંગીયા મયા હો,
બુત બનકે આપ હમકો કાફર બનાકે મારા
ગરજાન ગઇ બલાસે એ દીલ નહી ગમ ઉસકા,
કર શુકર ઉસને અપના બન્દા બનાકે મારા
સામાપર રખા લીયા હે ગુસ્સેમે હુ ઉસને એદમ,
ઓર સુબહ હમકો રૂખસે પરદા ઉઠાકે મારા

ગઝલે-અકબર-કવાલી—

તુમ્હારે હુસ્નકી જબ તક બહાર બાકી હય
જો ચાહો ઝુલ્મ કરો અખતીયાર બાકી હય
ખુદાકે વાસ્તે સુરત દિખાદે ઓ ઝાલિમ

હમેભી યાર તેરા ઇન્તેઝાર બાકી હય
કીયા જો વસ્લકા ઇનકાર ખુબ ગયા હમકો
તુમ્હારે દિલમે અભી તક ગુમાર બાકી હય
યેહ ફસ્લ હયકે ચલો બાગે મયકશી હોજાએ
શરાબ શીશેમે હય ઓર બહાર બાકી હય
ખુદાકે ફઝલસે ઇતના તો હો ગયા હાસીલ
કે ઉસકે દિલમે અભી તક ગુમાર બાકી હય
તુમ્હારી આખસે સાબિત હુઆ હય અગે અકબર
શરાબે વસ્લકા અબતક ખુમાર બાકી હય

ગઝલે–મેહબુબ—

દીલ કીસીસે ન લગતા જાના જવાની પનમે
કયા દાગ દે ગયેરે જાના જવાની પનમેં
સુરત દીખાદે પીયારી દીલકો હૈ બેકરારી
કયસી કરૂ ન જારી જાના જવાની પનમે
નેનો ને કર કટોરે પાનીકી ઝીલ હેરે
આસુસે મો ધુલાના જાના જવાની પનમે
મીટ્ટીકા કર બીછોના ઇટોકા કર શીરાના
તનખાકમે મીલાના જાના જવાની પનમેં
મેહબુબ જાન જાના મે હો ગયા દીવાના
શહેરોકી ખાક જાના જાના જવાની પનમે

ગઝલે–કવાલી–બીગમનજાન—

ફીર કર ઝરા નઝર કર ઓ યાર જાને વાલે,
ઇતના નહો સીતમગર ઓ દીલ ચુરાને વાલે,

કુછ નાઝ કુછ તગાફીલ કુછ શોક કુછ તજાહીલ,
સદકે તેરી અદા કે ઓ મુહ છુપાને વાલે
નાસેહ મુઆફ કીજે બસ યુહી રેહને દીજે,
હમને હઝારો દેખે બાતે બનાને વાલે
દાના યહા હો નાદા અકલો ખરીદ પરેશા
કરતે હે એસા જાદુ યે દિલ લુભાને વાલે
ખામોશ અય વિલાયત કરતા હે કયુ શીકાયત,
કહતે હે ઉસકો ઝાલીમ સારે ઝમાને વાલે

એમા શુ ?— રાગ—ગઝલ

દિલ હય વહી જીસ દિલમે, મહોબ્બત હો કીસીકી,
હય આંખ વહી જીસમે, શરાફત હો કીસીકી,
કયુ હાથ શબે વસ્લ લગાને નહીં દેતે,
માશુક હો તુમ યા કે, અમાનત હો કીસીકી.
શમાકો દેખ કર મયફીલસે, યુ કહતા હય પરવાના,
જો ચાહે જલના ઇશ્કમે મુજ સાકી જલજાના,
શમાકી બે કરારી કા, કહા પહોચેગા પરવાના,
લરજના, થર થરાના, સર કટાના, સાફ જલ જાના,
હોતા હય ઉન્હે રશ્કતો, હો મેરી બલાસે,
જલ જાય અગર જલનેકી આદત હો કીસીકી

